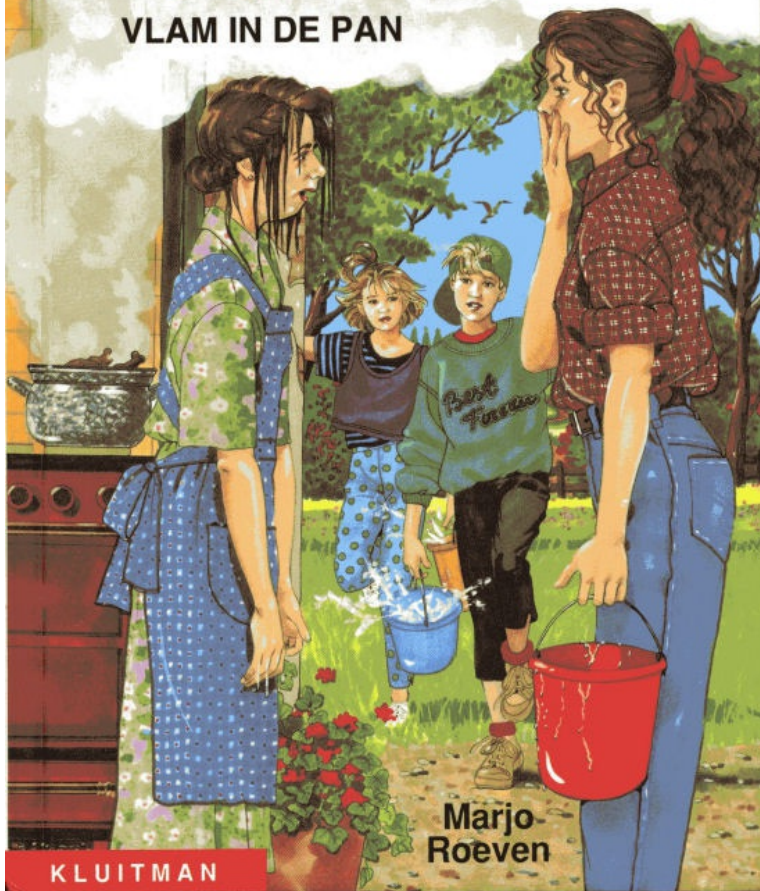

HOTEL
ROZEBottel

VLAM IN DE PAN

Marjo
Roeven

KLUITMAN

HOOFDSTUK 1

“Hé, kijk toch uit!” De portier van het luxe Boulevard Hotel keek niet bepaald vriendelijk in Lucy Rozebottels richting en schudde dreigend zijn vuist.

Bijna was ze tegen een knalrode cabriolet aan gevlogen, op het moment dat de bestuurder hem wilde inparkeren. Lucy was met haar gedachten mijlenver weg geweest en ze was met haar mountainbike rakelings langs de sportwagen gescheurd. Ze had de auto echt niet gezien.

Treiterend wierp Lucy een kushandje naar de portier en ze glimlachte liefjes. “Ouwe sjagrijn,” mompelde ze binnensmonds.

De eigenaresse van de open sportwagen spuwde vuur. “Blijf uit de buurt van mijn auto!” tierde ze, terwijl ze achter het stuur van de cabriolet vandaan kwam.

“Hou die rode roestbak maar liever bij mij vandaan,” riep Lucy brutaal terug. Ze keerde om, maakte vaart en stuurde haar mountainbike expres nog een keer vlak langs de dure wagen.

“Oooh!” klonk het woest uit de rood gestifte mond. Met driftig tikkende hoge hakken liep de vrouw naar de portier van het Boulevard Hotel. Waarschijnlijk om bij hem haar beklag te doen.

Lucy vond het verstandiger om maar te maken dat ze wegkwam.

Toen ze de hoek omging, zag ze Derek aankomen. Lucy remde.

Derek was de tennisleraar van het luxe Boulevard Hotel. Zoals gewoonlijk werd hij geflankeerd door een aantrekkelijk blondje.

“Hoi, Derek!” brulde Lucy uitgelaten.

Derek deed net alsof hij haar niet zag.

Hij lachte uitdagend naar zijn nieuwste verovering. Lucy grinnikte spottend. Wat een ijdelruit was die Derek toch met zijn trendy tenniskleding. Hij had zijn haar wat langer laten groeien, walg, walg. Wie dacht hij dat hij was? André Agassi?

“Tjonge Derek, heb je alwéér een nieuwe vriendin?”

schetterde Lucy quasi verbaasd.

Derek verschoot en wierp haar een vuile blik toe. “Maak dat je wekomt!” schreeuwde hij.

Het blonde meisje naast hem keek hem verbijsterd aan.

Muis, Lucy's één jaar oudere zus, had het ooit zwaar te pakken gehad van Derek. Onbegrijpelijk volgens Lucy toen ze hier weer aan dacht, onbegrijpelijk. Ze fietste het verliefde stelletje grijnzend voorbij. Nou, ze maakte wel veel vrienden vandaag.

Bij het zwembad achter het hotel plofte Lucy neer op een terrasstoel. Ze rook de zee, en de uitlaatgassen van de auto's die stapvoets over de boulevard reden, op zoek naar een parkeerplaats.

Het gelach en gegil in het zwembad was oorverdovend. Het bad zat mudjevol en leek nog het meest op het overbevolkte

terrarium van Lucy's vader. Wie tussen die wriemelende massa dacht te kunnen zwemmen, had echt last van een zonnesteek.

Een ober maakte aanstalten naderbij te komen, maar Lucy schudde haar hoofd. Ja, daag! Als je zag wat ze hier voor een glas cola durfden te vragen. Zij wachtte wel tot ze weer thuis was. En hopelijk was dat een beetje snel. Het was warm, ze had dorst en Dolly, haar moeder, was al minstens een half uur binnen. Ze had beloofd dat ze het kort zou houden, want ze moesten Lucy's vriendinnen Carrie en Nicole ook nog ophalen.

Binnen, in de aangename koelte van de airconditioning, luisterde ma Rozebottel met een half oor naar de eindeloze woordenstroom van Hector Krol. Natuurlijk ging het over zijn dierbare Boulevard Hotel. Als je Hector moest geloven, was dat het enige hotel ter wereld dat goed werd geleid. Door hem uiteraard.

Dolly keek tersluiks op haar horloge. Het zag ernaar uit, dat de lunch allang voorbij zou zijn voor zij een keer thuis was. “Beste Hector,” onderbrak ze de spraakwaterval. “Laat me nu eindelijk de nieuwe eetzaal eens zien.”

“Ach heden,” riep Hector uit. “Ik sta maar te praten en je hebt nog niets gezien. Kom schoonheid, dan ga ik je even voor, ja?”

Dolly bromde wat. Hector kon af en toe zo overdreven doen. En opscheppen deed hij ook veel te veel naar haar zin. Toen ze nog jong waren, en verkering hadden, was hij best lief

geweest. Maar dat was al lang geleden. Ergens in de vorige eeuw, volgens die malloten van kinderen van haar.

“Voila!” riep Hector triomfantelijk en hij duwde twee hoge deuren open.

“Oooh!” Verbluft staarde Dolly naar binnen. Ze was werkelijk helemaal onder de indruk.

Hector had kosten noch moeite gespaard om de royale eetzaal te verbouwen. Het was prachtig geworden.

Vloeren van Italiaans marmer, gebeeldhouwde plafonds, antieke kroonluchters, schitterend gedekte tafels met echt kristal en verzilverd bestek.

Met een wrang lachje dacht Dolly aan de sterk verouderde eetzaal van hotel Rozebottel. In haar gedachten verplaatste ze de nieuwe eetzaal naar haar eigen hotel. Het visioen bleef niet lang ongerept. Voor haar geestesoog verscheen al een verdwaalde tennisbal, gevolgd door sneuvelende glazen.

Vervolgens zag ze de eerste verkleuringen op het Italiaanse marmer, veroorzaakt door de sanitaire ongelukjes van hun bejaarde golden retriever, die niet altijd haar plas kon ophouden. En zo was er altijd wel iets, waardoor het Rozebottel-huishouden niet lang smetteloos bleef.

Hector stond te glimmen van trots. “Nou Dolly, wat vind je ervan?”

“Ik vind het schitterend,” antwoordde ma Rozebottel oprecht. Hector straalde en begon direkt weer te ratelen. “De architect is een genie. Zeer kundig, werkelijk. Ik zal je zijn telefoonnummer geven. Die man kan wonderen verrichten.

Echt iets voor jullie.”

“Dank je hartelijk,” reageerde Dolly droog. “Wij hebben geen wonder nodig.”

Hector wuifde haar opmerking nonchalant weg. “Je weet wel wat ik bedoel, schoonheid,” kweelde hij. “Het wordt tijd dat het bij jullie eens grondig wordt gerenoveerd. Een nieuwe entree, restauratie van de bibliotheek, een fraaie eetzaal...”

“Wel ja,” riep Dolly spottend. “Waarom zou ik niet meteen alle gastenkamers opnieuw laten inrichten?”

“Goed idee!” reageerde Hector direkt.

Dolly sloeg wanhopig haar ogen ten hemel. Toen keek ze bevreemd naar Hector. Hij meende het werkelijk, want hij was enthousiast op zoek naar het bewuste telefoonnummer. Hoe kwam hij erbij dat zij een architect kon betalen? Kreeg ze binnenkort soms een erfenis waar ze niets van wist? Stond ze op het punt de loterij te winnen? Ze hadden dit voorjaar maar nauwelijks de afzuiginstallatie voor de keuken en de nieuwe verwarmingsbuizen kunnen bekostigen.

Dolly's gedachten werden onderbroken, doordat er een bekend gezicht met een wipneus en kort, blond haar voor het raam verscheen.

Buiten scheen fel de zon. Binnen, achter de zonwering, was het donker. Daarom drukte Lucy haar neus tegen de ruit. Haar vuile vingers maakten vlekken op het brandschone glas. Dolly opende snel de zijdeur. “Hier,” zei ze, en ze viste de autosleutels uit haar tas. “Maak jij Klazien maar vast open. Ik probeer hier zo snel mogelijk weg te komen.”

Lucy, die absoluut geen zin had om Hectors gebral aan te horen, deed voor de verandering eens wat haar gezegd werd. Ze fietste terug naar het parkeerterrein en opende de deuren van het bestelbusje, dat voor de lol Klazien was gedoopt. Binnen in het busje was het om te smoren, dus gooide Lucy alles open, zodat het even kon doorluchten. Via de achterdeuren hees ze de mountainbike naar binnen, die ze van haar broer Mike had 'geleend'. Zoals gewoonlijk zonder zijn toestemming. In het dashboardkastje vond ze enkele kleverige dropjes, waarna ze, ongeduldig kauwend en lui in de zon liggend, op haar moeder wachtte.

“Hè, hè, dat werd tijd,” zuchtte Lucy toen Dolly eindelijk verscheen.

Ma Rozebottel had nu ook haast. “Kom, stap in,” riep ze.

“Waar pikken we Carrie en Nicole op?”

“Bij Carrie thuis,” antwoordde Lucy.

Lucy's vriendinnen stonden al op hen te wachten.

Zoals gewoonlijk hadden ze ook deze vakantie een baantje in hotel Rozebottel. Als ze vakantiewerk deden, logeerden ze altijd bij de Rozebottels. Het hotel lag zo afgelegen, dat het geen doen was om iedere avond naar huis te fietsen.

“Bah, wat is het warm in die bus,” pufte Nicole. “Kunnen we niet beter gaan fietsen? Dan geven we alleen de tassen aan je moeder mee.”

De andere twee vonden het best en gooiden meteen de tassen naar binnen. Lucy trok de fiets uit de auto en sprong erop.

Carrie keek een kort moment naar Mikes mountainbike, waar Lucy prinsheerlijk bovenop zat. Ze grinnikte zachtjes. Nauwelijks waren de deuren dicht of Dolly reed al weg. Carrie en Nicole sprongen nu ook op hun fietsen en de meisjes wisselden enthousiast de laatste dorpsroddels uit. Toet! Toet! Een nijdig getoeter achter hen onderbrak het gesprek. Pas toen ze even later rechtsaf sloegen en het bos in reden, konden ze rustig met z'n drieën naast elkaar rijden. Op hun kleurige fietsen, de haren wapperend in de zomerbries, waren de vriendinnen een leuk stel om te zien.

“Hè, hè,” zuchtte Lucy. Ze kwam graag in het dorp maar haar hart ging toch uit naar het bos en de duinen. Met genoegen keek ze naar de oude, slecht onderhouden weg, die zich als een slang tussen de bomen door kronkelde. De weg had slechts één bestemming: het niet te evenaren hotel Rozebottel.

Als altijd onderging Lucy het aangename gevoel thuis te komen. Ze kende iedere boom, ieder pad en wist feilloos de weg door het iets verder gelegen duingebied.

Pas toen de eerste borden opdoemden, werd haar geluksgevoel verstoord. De borden waren wit met rode randen. Verboden te roken, stond erop, of Brandgevaar en Geen open vuur.

De borden stonden er niet voor niks. Het voorjaar was ongekend droog geweest. Er was nauwelijks een spatje regen gevallen. Overal klaagden de boeren steen en been. Maar niet alleen de gewassen op het land verdorden. Ook de bossen

werden langzamerhand kurk- en kurkdroog. Het was voor het eerst dat er zo vroeg in het jaar voor brandgevaar werd gewaarschuwd. Van de borden en van het grote, droge bos, ging ontegenzeggelijk dreiging uit.

Carrie en Nicole keken peinzend naar de borden en hadden hun geklets gestaakt. Nicoles grote, bruine ogen stonden verontrust. In het dorp merkte je weinig van de droogte en de kans op brand. Maar hier was het gevaar plotseling dichtbij en beangstigend. “Ik vind het wel een beetje eng,” merkte Nicole op.

Carrie rilde zichtbaar.

“Het valt heus wel mee,” vond Lucy stoer. “Zo gauw breekt er geen brand uit.”

Carrie en zij hervatten het gesprek.

Nicole fronste bezorgd. “En toch bevalt het me niets,” fluisterde ze zachtjes.

Het was jammer dat er niemand naar haar luisterde. Dit keer waren Nicoles angstige voorgevoelens terecht. Maar dat er een pyromaan in aantocht was, wist Nicole toen nog niet. Anders had ze wellicht rechtsomkeert gemaakt.

HOOFDSTUK 2

Met piepende remmen stopten de drie fietsen voor hotel Rozebottel. Op alle verdiepingen waren de vrolijk gekleurde zonneschermen neergelaten. Zo zag je minder goed dat het hotel dringend een nieuw verfje nodig had. Helemaal helpen deed het natuurlijk niet. Je kon duidelijk zien dat het oude landhuis betere tijden had gekend, maar dat vond Lucy juist het aantrekkelijke van het huis. Het gaf het hotel iets gezelligs. Het was net als een oud jack. Eigenlijk was het versleten, maar het zat zo lekker dat je het nooit meer uit wilde doen.

“Alarmfase één!” riep Carrie plotseling. “Groot gevaar op kwart voor drie.” Die uitdrukking had ze laatst in een oorlogsfilm gehoord.

“Wat sta jij daar nou voor onzin uit te kramen?” reageerde Lucy verbaasd.

“Mike komt eraan!” gebaarde Carrie ongeduldig.

“Verdorie!” schrok Lucy en ze schoot in een flits naar de schuur om zich van de ongevraagd geleende mountainbike te ontdoen.

Mike Rozebottel was één jaar jonger dan Lucy, maar twee koppen groter. Een onplezierige speling van moeder Natuur, aldus Lucy, en heel oneerlijk bovendien.

Een paar jaar geleden waren ze nog aan elkaar gewaagd geweest. Nu kon Lucy haar broer niet meer aan en daar baalde ze behoorlijk van.

Waarom was hij qua lichaamsbouw niet net als zijn tweelingbroer Jan-Jaap? Jan-Jaap, die door iedereen J.J. werd genoemd, groeide in hetzelfde tempo als Lucy.

Carrie en Nicole zetten hun fietsen eveneens in de schuur. In de schaduw van het stenen bouwsel lag Dokus de kater ongegeneerd languit zachtjes te hijgen van de warmte. Het dier was een paar maanden terug aan komen lopen en bij hen gebleven.

“Kijk nou!” riep Nicole uit. “Wat is Dokus dik geworden.”

“Hij moet binnenkort bevallen,” zei Lucy en ze aaide de dichte vacht.

“Hij?” vroeg Nicole schamper.

“Het bleek toch een zij te zijn,” grinnikte Lucy. “Volgens mijn vader krijgt ze minstens vijf jonkies.”

“Tjonge,” riep Carrie uit. “De eerste kater die jonkies krijgt. Dat moet je in de krant zetten.”

Lucy en Nicole wisselden een veelbetekenende blik. “Het is een poes, Car,” zuchtte Lucy wanhopig.

“Ja, maar je zei net...” begon Carrie.

“Caaarrie...” riepen Lucy en Nicole in koor.

“Wat is er nou?” reageerde Carrie beledigd.

“We dachten dat het een kater was, maar het is een poes,” legde Lucy geduldig uit.

“Zeg dat dan meteen,” vond Carrie gepikeerd.

Nicole rolde met haar ogen, maar zei niets om de lieve vrede te bewaren. Ze was blij dat Fred Rozebottel, Lucy's vader, Carrie afleidde.

Pa Rozebottel kwam op zijn eigen, verstrooide manier aansukkelen. Als voormalig biologieleraar wist hij allang dat Dokus een poes was. Hij had alleen nooit de moeite genomen de andere gezinsleden daarvan op de hoogte te stellen.

“Wanneer moet Dokus bevallen, pa?” vroeg Lucy direkt. “Duurt nu niet lang meer,” mompelde Fred. “Nog een paar dagen. Hooguit. Eens kijken, wat ging ik ook alweer doen? O ja, ik wilde naar de bus en...”

“Pa? Kom je nog?” schreeuwde Mike. “Straks zijn we te laat, hoor.” Mike stond al bij het bestelbusje en trappelde van ongeduld.

“Ach ja!” Fred herinnerde zich opeens alles weer. Hij wist weer waar dat onbehaaglijke gevoel vandaan kwam. Die vreselijke droogte van deze zomer. Alle dieren hadden het moeilijk.

“Voorlichtingsbijeenkomst van de brandweer,” mompelde hij tegen niemand in het bijzonder. “Ben benieuwd hoe ze de bossen willen beschermen. Zeer interessant.”

Mike kwam aanrennen en sjoerde aan zijn arm. “Toe nou pa, opschieten!”

“Mogen wij ook mee?” vroeg Lucy meteen geïnteresseerd. Pa Rozebottel keek bedenkelijk.

Mike dook er direkt bovenop. “Jullie mogen niet mee. Ze willen alleen mensen die kunnen meehelpen,” pochte hij. Lucy wilde verontwaardigd opstuiven, maar Nicole trok aan haar bloes: “Laat toch, joh. Ik heb geen zin om dat hele eind

in die hete bus te zitten. Bovendien is zo'n bijeenkomst vast hartstikke saai."

"Mooi niet!" reageerde Mike als een stier op een rode lap. "Er komen ook mensen van de politie. Ze willen de pyromaan pakken. Hij komt hierheen."

Lucy trok spottend een wenkbrauw op. "Man, maak je niet druk, zo'n vaart zal het niet lopen."

"Ik heb het vanmorgen bij de bakker gehoord," antwoordde Mike. "Venendaal, je weet wel, die agent, die stond er gewichtig over te vertellen. Maar volgens mij kan die man nog geen muis vangen."

Na deze opmerking wist Mike eindelijk zijn vader mee te krijgen.

"Jakkas," fluisterde Nicole. "Die pyromaan staat iedere week wel een keer in de krant. Maar hij is hier toch nog einden vandaan?"

De pyromaan was hoog in de kop van Noord-Holland begonnen. In het begin stichtte hij kleine brandjes. Een hooiberg, een opslagplaats voor hout.

Niet veel later had hij een stuk duin aangestoken, gevolgd door een bosgebied. Daarna richtte hij zich op gebouwen: kleine bedrijven en een serie afgelegen hotels.

Vanaf dat moment hadden de kranten zijn tocht gevolgd. Ze hadden ontdekt hoe hij langzaam afzakte langs de kust. Er werd in de kranten volop aandacht aan besteed en er was zelfs een beloning uitgelooft. Een beloning voor de tip die leidde tot zijn arrestatie.

In de kranten werd hij als een gevaarlijke gek beschreven. Dat was hij ook. Toch was er een klein sprankje goedheid in hem. Een piepklein brokje mededogen voor de mensen die zich in die hotels bevonden. Had hij eenmaal brand gesticht, dan belde hij op om de mensen te waarschuwen.

De andere twee waren ook van Mikes mededeling geschrokken.

“Hebben jullie ook gelezen dat hij hotels in de fik steekt?” merkte Carrie op. “Vooral afgelegen hotels.”

Haar woorden bleven hangen in de van de warmte trillende lucht. Lucy, die Dokus aaide, verstevigde onbewust haar greep op de poes.

“Miauw!” kreet Dokus verontwaardigd en Lucy liet haar verschrikt los. “Ik word er helemaal zenuwachtig van,” mompelde ze verontschuldigend.

“Anders ik wel,” vond Nicole. “Is het hier eigenlijk wel veilig? Stel je voor dat er brand uitbreekt. Ik moet er niet aan denken.”

Terwijl de meisjes hun spullen naar het souterrain brachten en vervolgens in het zonnetje plannen lagen te maken voor hun eerste vrije middag, stond Coba in de keuken kippen te braden.

Coba was de kokkin van hotel Rozebottel. Ze was een schriel, mager vrouwtje met een heel ruim hart. In de dagelijkse omgang was ze vriendelijk en bedaard. Pas wanneer er in de keuken dingen misliepen, was het zaak om uit haar buurt te blijven.

“Nieuwerwetse rommel!” foeterde Cobra en ze drukte verwoed op de knoppen van de afzuiginstallatie. Dat stomme ding hoorde de etensgeuren af te zuigen, maar in plaats daarvan produceerde het enkel een mechanisch gereutel. En dat terwijl ze kippen stond te braden. Verdorie!

Iedereen in huis was dol op gebraden kip. Vooral die van Cobra. Eerst smeerde ze de bouten in met een marinade naar een oud, geheim recept. Daarna liet ze de kippetjes net zolang braden tot de buitenkant bruin en knapperig was en de binnenkant roze, sappig en mals.

Ziedend van frustratie gaf de kokkin een flinke klap op de zijkant van de afzuigkap. “Vooruit, kreng dat je d'r bent. Doe eens iets!”

Blurp, zei het apparaat en viel toen helemaal stil.

“Het is toch niet te geloven,” riep Cobra hardop uit. “Een gloednieuw apparaat en nu al stuk.” Ze hoestte en zag tot haar ontzetting dat ze de kippetjes aan had laten branden. De keuken stond blauw van de rook. Vlug gooide ze de deur open en bekeek de schade.

Buiten in het gras stak Lucy Rozebottel haar neus in de lucht. Wat rook ze daar? Wat was dat voor een geur? Het leek... het leek wel... “**BRAND!**” In één sprong stond ze overeind. “Ik ruik een brandlucht!” riep ze vol ontzetting.

Carrie snoof. “Ik ruik het ook,” zei ze razendsnel om zich heen kijkend.

Nicole verbleekte. Ze strekte haar vinger en wees. “Daar!” zei ze met verstikte stem. “Moet je kijken. O moeder, er komt

allemaal rook uit de keuken.”

Carrie slaakte een kreet van schrik.

“Ach, hou toch je mond!” bitste Lucy kattiger dan ze bedoelde. “Help me liever. We moeten het vuur blussen. Snel, in de schuur staan emmers. Vul ze met water bij de kraan aan de buitenmuur.”

Aangespoord door Lucy gingen de andere twee tot actie over. Zo snel als ze konden, stormden ze de schuur binnen, grepen zoveel emmers als ze konden dragen en renden onhandig struikelend naar de kraan.

Lucy zette de kraan helemaal open, maar het leek alsof de emmers zich tergend langzaam vulden.

“Ga maar vast,” beval ze toen Nicole een volle emmer water had.

Nicole rende zo snel mogelijk naar de keuken, waarbij een groot deel van het water over de rand klotste.

“Als we nog maar op tijd zijn!” jammerde Nicole, toen ze zag hoe grote, blauwe rookwolken door de deur walmden.

“Gooien!” schreeuwde Carrie paniekerig vanuit de tuin.

Op dat moment kwam Coba in de deuropening staan.

“Wat...?” begon ze.

Verder kwam ze niet. Pets! Een enorme plens water vloog recht in haar gezicht.

“Coba...” fluisterde Nicole geschrokken en ze sloeg haar hand voor haar mond.

“Brand! Brand!” tetterde Carrie vanuit de verte.

“Er brandt helemaal niks!” brieste Coba. Haar nieuwe

permanent hing slap naar beneden en ze had geen droge draad meer aan haar lijf.

Op dat moment kwamen Lucy en Carrie met twee zware emmers water aanstropelen.

“Stop!” riep Nicole.

“Waag het niet!” donderde Cobra, waarop Lucy van schrik struikelde en een van de emmers over zich heen kreeg.

“Zijn jullie nu helemaal gek geworden,” raasde Cobra. “Ik ben kletsnat en er ligt een enorme plas water in de keuken.”

“Maar... maar,” stamelde Carrie. “Is er dan geen brand?”

“Natuurlijk niet!” ontkende Cobra ferm. “Ik heb de kip laten aanbranden en de afzuiginstallatie doet het niet.”

Opgelucht keken de drie meisjes elkaar aan.

Cobra's bovenlip begon zich verdacht tot een glimlach te plooien. De situatie was dan ook tamelijk belachelijk en ze zouden waarschijnlijk alle vier in lachen zijn uitgebarsten als Muis niet was gearriveerd.

“Wat doen jullie nou?” riep ze. “O, ik snap het al. Niet te geloven. Zijn jullie de kippen aan het blussen.” Muis gierde van het lachen.

Lucy krabbelde woest overeind. “Krijg je het niet warm van het lachen?” snibde ze. “Zal ik je even afkoelen?”

Plets! Daar ging het water uit de laatste emmer. Binnen een seconde was Muis net zo nat als de andere twee.

“Rotmeid!” gilte Muis prompt.

“Eigen schuld!” kon Lucy niet nalaten om op te merken.

Enkele gasten kwamen verbaasd op het lawaai af, maar

natuurlijk was het ma Rozebottel die de kemphanen uit elkaar haalde. Ze kwamen er allemaal nog aardig van af.

Lucy, Muis en Coba gingen zich verkleden. Carrie en Nicole dweilden de nattigheid op. Het was een storm in een glas water, maar na dit voorval was de pyromaan, die de kuststreek steeds onveiliger maakte tot grote zorg en irritatie van ma Rozebottel, het onderwerp van gesprek.

HOOFDSTUK 3

De rest van die lome, zondoorstoofde dag verliep zonder noemenswaardige voorvallen. De Rozebottels aten een half uur later dan anders, maar de kip smaakte lekker, als vanouds. Lucy kreeg ruzie met Mike omdat hij, zoals gewoonlijk, het grootste stuk inpikte.

Pa Rozebottel vertelde over de bijeenkomst die door de brandweer was georganiseerd. Daar had men hem verzekerd dat de mensen van natuurbeheer en de brandweer alles nauwlettend in de gaten hielden. Tot Mikes grote teleurstelling had de bijeenkomst geen massale klopjacht op de pyromaan tot gevolg gehad. Sterker nog, de pyromaan was niet eens ter sprake geweest. Mike had iemand horen vertellen dat de boosdoener was gepakt.

Zo ging iedereen die avond al vroeg en met een gerust hart naar bed.

Pas 's nachts gebeurde er iets. Maar het gevaar was nog ver. Ruim dertig kilometer van hotel Rozebottel verwijderd, stond die nacht een hotel in lichterlaaie. De brand was geen ongelukje. Hij was doelbewust aangestoken en de veroorzaker volgde de gebeurtenissen op de voet.

Op veilige afstand keek de pyromaan door een nachtkijker en hij zag hoe de vlammen langs de houten buitenmuren lekten en zich in een razend tempo naar boven verplaatsten. Dit hotel was een makkie geweest. Het had voor een groot

deel uit hout bestaan. Ook binnen waren de omstandigheden ideaal. Daar had hij zich eerst van overtuigd.

Languit op zijn buik in het mulle zand, tuurde de pyromaan door de kijker en genoot met volle teugen van het schouwspel. Hij wilde er zo lang mogelijk van genieten, voordat het eerste ochtendgloren zijn aanwezigheid verraadde. Ongestoord en onopgemerkt zou hij verder reizen. Naar het volgende hotel op zijn lijstje. Hoe heette dat hotel ook alweer? peinsde de pyromaan. Appelbloesem? Rozenboom? Nee! Rozebottel, dat was het!

De volgende dag stapte de pyromaan uit de bus en wandelde het dorp in.

Terwijl hij langs het Boulevard Hotel kuierde, bond Lucy Rozebottel, samen met Coba, een grote picknickmand op de bagagedrager van haar fiets. In een kleurige rugzak zaten zwemspullen en Nicole had de koeltas al achterop gedaan. De meisjes hadden 's morgens de kamers van de gasten schoongemaakt. Nu gingen ze lekker picknicken en zwemmen.

“Mogen we niet stiekem even kijken wat er allemaal in de mand zit?” bedelde Carrie.

“Niks ervan,” lachte Coba. “Dat is een verrassing.”

Coba had hen de koude douche van gisteren allang vergeven. De afzuiginstallatie funktioneerde weer vlekkeloos en ze verkeerde in een stralend humeur.

“Ga nu maar gauw,” zei ze. “En denk erom dat jullie alles opeten.”

Gezien de formidabele eetlust van de drie meisjes hoefde ze dat eigenlijk niet te zeggen.

In opperbeste stemming reden de meisjes de oprijlaan af. Het was heerlijk weer om te gaan zwemmen en Coba kennende had ze de mand bovendien vol met heerlijke dingen gestopt.

Toen Lucy omkeek, zag ze J.J. aankomen.

“Hé, waar gaan jullie heen?” hoorden ze hem roepen.

“Doorrijden,” maande Lucy tussen opeengeklemd tanden.

“Doe net alsof je hem niet hoort.”

“Wacht op mij!” schreeuwde J.J. uit de verte, maar op Lucy's verzoek, deden haar vriendinnen net alsof ze niets hoorden.

“Oef!” zuchtte Lucy. “Dat was op het nippertje.” Ze verlaagde het tempo.

“Waarom wil hij mee?” vroeg Carrie verbaasd. De J.J. die zij kende, was niet uit de kelder weg te slaan. Het enige dat hem interesseerde, waren scheikundeproeven. Hij was dol op alles wat siste, borrelde en pruttelde. Lucy's broer wilde de nieuwe Louis Pastoor worden of zo.

“J.J. mag voorlopig niet meer experimenteren in de kelder,” verklaarde Lucy. “Mijn moeder is bang dat er iets misgaat.”

“Hoe komt ze daar nou bij?” grinnikte Carrie spottend.

“Wanneer gaat er nou iets mis?”

De meisjes giechelden. In de kelder van hotel Rozebottel hadden al de nodige ongelukjes en ontploffinkjes plaatsgevonden. Behalve een paar geblakerde plafonds en wat geschrokken gasten was er tot op heden nooit iets ernstigs

gebeurd.

“Wat zal hij zich vervelen,” merkte Nicole op.

“Reken maar!” mopperde Lucy. “En elke keer ben ik de pineut. Hij wil overal mee naartoe. Ik word er niet goed van.”

Lucy trok een walgend gezicht. Een jongere broer op sleeptouw nemen, was niet haar idee van een vrije middag.

Nicole veranderde het onderwerp van gesprek. “Gaan we naar het meertje?” vroeg ze.

De andere twee knikten.

“Ik heb echt zin om te zwemmen,” pufte Lucy.

“Ik heb trek in eten,” merkte Carrie op.

“Wat ben je toch een schrokop,” grinnikte Nicole. “Zeg!” schoot haar iets te binnen. “Zou het vlot er nog liggen?”

De vorige zomer hadden de meisjes eigenhandig een vlot gefabriceerd. Het bestond uit grote takken en de houten planken van het oude kippenhok. Daaronder zaten een paar lege jerrycans gebonden.

“Ik denk dat het er nog wel zal liggen,” antwoordde Lucy.

“Maar of het nog drijft?”

“Nou ja,” vond Carrie. “Erg waterbestendig was het vorige keer ook al niet. Als de jerrycans zijn volgelopen, kunnen we ze toch gewoon leeggooien?”

Even later reden de meisjes linksaf een mul bospad op. Aan het begin stond een bord met de woorden: Verboden toegang. Eigen terrein. Maar daar hoefden ze zich niet aan te storen. Dit stuk bos was eigendom van de Rozebottels. Ze hadden het, net als het landhuis, van tante Emma Onderwater

geërfd.

Het pad was zo hobbelig dat ze af moesten stappen en hun fietsen tegen een boom zetten. Lucy droeg de picknickmand, Nicole de koelbox en Carrie de tassen met zwemspullen. Na een korte wandeling bereikten ze het meertje.

“Tjonge, wat is het walgelijk heet,” riep Nicole uit terwijl ze de koeltas op de grond zette. “Ik ben blij dat we hier in de schaduw kunnen zitten.”

“Ik zie het vlot nergens,” merkte Carrie op. Met een hand boven haar ogen verkende ze de omgeving. “Wacht even. Daar is het. Zo te zien is het nog heel.”

Met z'n drieën renden ze naar het vlot dat half in het water lag en half door de oeverbegroeiing werd verborgen.

Lucy sprong in het water. “Geef het eens een zetje,” commandeerde ze.

De andere twee duwden het vlot van de kant af. Lucy hield het tegen en zag dat het vrij aardig bleef drijven. “Gaat best,” oordeelde ze en ze klom erop.

Maar dat was een minder groot succes. Belast met haar gewicht hing het vlot enigszins scheef waarbij zeker een kwart onder water kwam te staan.

“Het kan net,” vond Nicole desondanks.

“Zullen we eerst gaan eten?” vroeg Carrie.

“Welnee,” riep Lucy meteen. “Eerst zwemmen. Kom erin, het water is heerlijk.”

Carrie en Nicole ontdeden zich van hun kleren en renden het water in.

“Brrr, toch wel frisjes,” rilde Nicole.

“Stel je niet aan,” vond Carrie en ze spatte lachend een plens water over haar vriendin heen. Dat liet Nicole niet op zich zitten en ze spatte net zo hard terug.

Na een uur rondspartelen in het meer, begon Nicoles maag te knorren. “Ik lust zo langzamerhand wel wat,” merkte ze op. Lucy knikte instemmend. “Kom je mee eten, Car?” riep ze. “Eindelijk!” zuchtte Carrie. “Ik dacht dat je het nooit zou vragen.”

De meisjes droogden zich af en zochten een lekker schaduwplekje onder de bomen. Daar spreidden ze het grote, vrolijk geblokte picknickkleed uit. Lucy en Nicole pakten de etenswaren uit, terwijl Carrie van een afstand watertandend toekeek.

“O, bosbessentaart,” zei Lucy likkebaardend.

“Zitten er puddingbroodjes bij?” vroeg Carrie hoopvol.

“Ik geloof het wel,” begon Lucy. “Pas op, Car! Je zit op een mie...” “Au, au! Help. Ze bijten!” “...renhoop,” eindigde Lucy.

Carrie was intussen als een speer naar het water gerend, waar ze haar arme achterwerk van de bijtende mieren bevrijdde.

Lucy en Nicole rolden over de grond van het lachen.

Verongelijkt wrijvend over haar achterwerk sjokte Carrie het water uit. “Wat kunnen die beesten gemeen steken, zeg!”

“Kom maar, hoor,” troostte Lucy. “Hier heb je een lekker puddingbroodje.”

Met een puddingbroodje in haar mond en een bundel kleren

bij wijze van kussen onder haar prikkende achterwerk, was Carrie het incident al snel weer vergeten en had ze het hoogste woord. “Mmm, dit zijn de lekkerste puddingbroodjes van de hele wereld,” zuchtte ze gelukzalig. “Jullie boffen maar met zo'n kokkin.”

Enthousiast propten ze zich ook nog vol met cake, broodjes en bosbessentaart. Vervolgens lieten ze zich languit achterover zakken.

“Dit wil ik wel elke dag doen,” verzuchtte Nicole. Ze voelden zich rozig, zeker doordat het gisteravond zoals gewoonlijk weer veel te laat was geworden. Het was dan ook niet verwonderlijk dat ze alle drie langzaam in slaap sukkelden en pas een dik uur later verbaasd weer wakker werden.

“Oeah!” Lucy gaapte en rekte zich uit.

De andere twee werden ook wakker en gingen overeind zitten.

“Hoe laat is het eigenlijk?” vroeg Nicole.

Lucy viste een horloge uit haar rugzak. “Bijna half vier al,” riep ze verbaasd.

“Dan moeten we maar eens opstappen,” meende Carrie spijtig.

Eensgezind pakten ze alles weer in, klopten het kleed uit en verzamelden enkele verspreid liggende flessen en plastic zakjes. Ze waren juist klaar voor vertrek toen er vanuit het bos duidelijk hoorbaar iemand naderbij kwam.

“Horen jullie dat?” siste Lucy.

“Wie kan dat nou zijn?” vroeg Carrie verbaasd.

“Laten we ons vlug verstoppen,” stelde Lucy haar vriendinnen voor. “Als het J.J. is, kunnen we hem mooi aan het schrikken maken.”

Snel gooiden ze alle tassen achter de struiken en doken er zelf achteraan.

“Hier komt anders nooit iemand,” fluisterde Lucy in hun schuilplaats. “Ik ben benieuwd...”

De voetstappen waren nu heel dichtbij. Duidelijk klonk het geluid van brekende takjes. Toen kwam er een bekende figuur tussen de bomen tevoorschijn. Knipperend tegen het felle zonlicht stapte hij de open plek bij het meer op. Tot hun stomme verbazing zagen de meisjes dat het Hector Krol was.

HOOFDSTUK 4

“Wat doet die hier in vredesnaam?” siste Carrie verbaasd.

“Al sla je me dood,” mompelde Lucy.

Inderdaad leek Hector Krol in deze omgeving niet op zijn plaats. Hij stond te puffen van de hitte en veegde met een grote zakdoek het zweet van zijn voorhoofd.

“Geen wonder dat hij het warm heeft/” fluisterde Nicole achter de bosjes. “Moet je zien wat hij allemaal aan heeft.”

Hector Krol zag eruit zoals Hector Krol er altijd uitzag: donker kostuum, wit overhemd, kleurige vlinderstrik en sjieke, glanzend gepoetste schoenen. Typisch de geslaagde hoteldirecteur. Althans, volgens Hector Krol.

Bij het meer wurmde Hector Krol zich uit zijn jasje en hij hing het voorzichtig aan een tak. Onder zijn armen prijken grote zweetplekken, wat aan Carrie een hartgrondig “Jakkes!” ontlokte.

De zweetplekken leken Hector niet te deren. Niets leek hem te deren.

“Wat doet hij toch?” mompelde Lucy en ze viste een takje uit haar haren.

“Misschien gaat hij zwemmen,” bromde Carrie.

“Of pootje baden,” vulde Nicole, die zag dat Hector zijn veters iets losser maakte, spottend aan.

Maar Hector deed niets van dit alles. Hector liep luidkeels mompelend rond en verkende het hele terrein. Hij keek

eens hier, keek eens daar. Hij bracht zijn handen als een verrekijker voor zijn ogen, klom uiterst behoedzaam op de stronk van een omgevallen boom voor een 'blik van bovenaf'. Carrie begon het al snel te vervelen. Ze schoof ongedurig over de grond en wreef over haar korte broek omdat de mierebeten begonnen te jeuken. “Ik begin er genoeg van te krijgen,” mopperde ze. Het leek wel of haar woorden een magische uitwerking op Hector hadden. De hoteleigenaar maakte nog één rondje, waarna hij zuchtend zijn jasje weer aandeed en vertrok.

Toen hij weg was, kwamen de meisjes tevoorschijn. “Wie weet wat dit te betekenen heeft, mag het zeggen,” merkte Lucy op. Niemand zei een woord.

“Ik heb het altijd al een rare snijboon gevonden,” deelde Carrie mee. “Stel je voor dat je in het Boulevard Hotel moet werken!”

Inmiddels waren ze weer bij hun fietsen gekomen.

“Hé, wat is dat?” wees Nicole.

Op de grond, vlak naast haar achterband, lag een glinsterend voorwerp. Nicole bukte en raapte het op. Voorzichtig veegde ze het zand eraf en bekeek het voorwerp eens wat beter.

“Tjonge,” fluisterde ze, “zou dat echt goud zijn?”

Lucy en Carrie keken nieuwsgierig naar het voorwerp in Nicoles hand.

“Wat is het eigenlijk?” vroeg Carrie zich af.

“Een soort broche,” dacht Lucy. “Maar wel een rare. De speld is zo lang.”

Nicole fronste haar wenkbrauwen. “Krijg nou wat!” riep ze toen en ze sloeg zich voor het hoofd. “Ik weet wat het is. Het is een dasspeld. Mijn vader heeft ook zo'n ding. Maar die van hem is lang niet zo mooi. Dit is vast een dure.”

Lucy knikte en keek naar het langgerekte sieraad, waarop in krullende letters J.L. stond ingegraveerd. Ze wees naar een glinsterend steentje aan een van de uiteinden. “Zou dat een diamantje zijn?” mompelde ze ademloos.

Carries ogen begonnen te glimmen. “Dit moet heel veel waard zijn,” meende ze. “Degene die het verloren heeft, wil het natuurlijk dolgraag terughebben. En wij zijn de eerlijke vinders. We krijgen vast een beloning als we het terugbrengen.”

Nicole onderbrak haar nuchter. “We weten helemaal niet van wie deze dasspeld is.”

“Natuurlijk wel,” sprak Carrie haar tegen. “Van Hector toch zeker?”

Nu nam Lucy het woord. “Dasspelden zijn voor stropdassen,” wist ze. “Hector draagt altijd van die idiote vlinderstrikjes...”

Lucy stakte even, terwijl de rimpels in haar voorhoofd verschenen. “En trouwens,” mompelde ze, terwijl ze het sieraad van Nicole overnam, “deze speld kan helemaal niet van Hector zijn. Kijk maar naar die letters. J.L. Hectors voorletters zijn heel anders.”

“Mmm,” bromde Nicole peinzend. “Dat betekent dat er hier nog iemand is geweest. Iemand heeft hier rondgelopen. Waarschijnlijk terwijl wij sliepen. Kennen wij iemand die J.L.

heet?”

Alle drie dachten ze een tijdje heel diep na, maar het leverde niets op.

“Bewaar hem maar goed,” besloot Lucy en ze gaf de speld terug aan Nicole. “We kunnen hem altijd nog naar de politie brengen.” Ze keek op haar horloge. “We moeten nu echt gaan.”

Onderweg naar huis bleven ze hun hersens pijnigen over de dasspeld. Ze waren het erover eens dat het vreemd was dat iemand hem juist daar had verloren. Maar omdat hun gepieker over het wie en waarom niets opleverde, keerden ze terug naar het plotselinge verschijnen van Hector.

“Misschien is Hector gewoon bij je moeder op bezoek geweest,” bracht Carrie naar voren. “Op de terugweg kreeg hij waarschijnlijk zin in een wandelingetje.”

Nicole keek sceptisch. “Wandelen met dit weer? Op zulke schoenen? En zonder eerst wat luchtigs aan te trekken?”

Carrie haalde haar schouders op. “Het is gewoon een rare snijboon,” verkondigde ze nogmaals, alsof dat alles verklaarde.

Lucy vertrouwde het niet. “Als hij maar niet denkt dat hij zijn gasten naar ons meer kan sturen,” zei ze fel, terwijl ze aan het propvolle zwembad van het Boulevard Hotel dacht. “Die lui hebben daar niets te zoeken. En hij ook niet!”

“Ja,” zei Nicole peinzend. “Dat is nu ook meteen het vreemde aan de zaak. Hij heeft daar niets te zoeken en bovendien mag hij er eigenlijk niet eens komen.”

“Nou, misschien heeft hij wel om toestemming gevraagd,” bromde Carrie, die er niet mee kon zitten.

“Als dat zo is, weet mijn moeder ervan,” meende Lucy. “En dan weet ze ook waarom hij daar rondliep. Ik zal het haar straks meteen vragen.”

Ma Rozebottel stoof door de eetzaal en dekte de tafels. Iedereen was laat. Alleen J.J. had niets te doen en liep de hele dag al rond het huis te slierten. Daarom moest hij nu meehelpen. Hetgeen hij met frisse tegenzin deed.

Slof, slof. Dolly hoorde voetstappen in de hal. “Muis? Ben jij dat?”

Muis kwam binnenslenteren, bruinverbrand na een dagje zonnen aan het strand met haar beste vriendin Carolien.

“En?” vroeg Dolly belangstellend. “Hoe was het?”

Muis mompelde iets onverstaanbaars.

“Wat zeg je?” informeerde Dolly.

“Niets,” bromde Muis stuurs.

“Was het niet leuk?” wilde Dolly weten.

“Jawel hoor,” mompelde Muis mat. “Gewoon.”

Ma Rozebottel gaf de moed niet zomaar op: “Had Carolien nog wat te vertellen?” vroeg ze opgewekt.

Muis haalde haar schouders op. “Weet ik niet,” antwoordde ze nors.

Dolly zuchtte maar eens. Het zou de leeftijd wel zijn. Er was de laatste tijd geen normaal gesprek met haar oudste dochter te voeren.

Muis had intussen zo haar eigen gedachten. Waarom moest

haar moeder altijd alles weten? Ze had helemaal geen zin om te vertellen wat ze vanmiddag had uitgespookt. Ouders snaptten er trouwens toch niks van.

Volmaakt onschuldig onderstreepte Dolly die mening nog eens. “Nou,” zei ze, “als er toch niets bijzonders op het programma stond, had je J.J. wel mee kunnen nemen.”

“Ja,” zei J.J. verongelijkt. “Ik mag nóóit eens ergens mee naartoe. Ik had ook best naar het strand gewild.”

Muis stak nuffig haar neus in de lucht. “Dan ga je maar alleen,” vond ze. “Carolien en ik kunnen geen pottekijkers gebruiken.”

“Nou zeg!” riep J.J. beledigd. “Mam?”

“Je hoeft je niet zo onhebbelijk te gedragen,” zei Dolly streng tegen Muis.

“Hij doet alleen maar stom!” wees Muis naar haar jongere broer. Stel je voor, J.J. meenemen naar het strand. Iedereen zou haar uitlachen. Bovendien kon ze, met J.J. erbij, helemaal geen jongens het hoofd op hol brengen. Niet dat ze dat nu had gedaan, maar stél...

Dolly ergerde zich. “Ga je douchen,” zei ze bars tegen Muis. “En geen uren onder de straal blijven staan. Als je klaar bent, kun je de rozestruiken water geven. Coba heeft het water bewaard waarin ze de groente heeft gewassen. De gieter staat op de aanrecht.”

Muis sputterde verontwaardigd tegen. Maar dat hielp niets. Boos stampend en met een gezicht als een oorwurm stommelde ze naar boven.

Op datzelfde moment kwamen Lucy, Carrie en Nicole de eetkamer binnen.

Dolly probeerde het nog een keer. “En?” vroeg ze. “Hoe was het?”

“Leuk!” lachte Lucy.

“We hebben tijden gezwommen,” vertelde Nicole. “En het eten was zalig,” vulde Carrie grijnzend aan.

“We zijn zelfs in slaap gevallen na het eten,” zei Lucy, die een uitbrander wilde voorkomen omdat ze zo laat waren. “Is Hector Krol nog hier geweest?” vroeg ze in één adem door.

“Hector Krol?” herhaalde ma Rozebottel verbaasd. “Niet dat ik weet. Hoe kom je daarbij?”

“O... zomaar,” antwoordde Lucy nonchalant. “We zagen hem rijden. Vandaar.”

HOOFDSTUK 5

Zo, zo, dacht de pyromaan, toen hij bij hotel Rozebottel aankwam. Het hotel zag er veel minder fraai uit dan in de folder, maar dat deed hem alleen maar plezier. Hij stapte uit de taxi, kreeg zijn koffers aangereikt en betaalde. Achter hem stopte een tweede taxi, waaruit nog een nieuwe gast stapte. Dingdong! De pyromaan drukte op de bel bij de receptie. Lucy, haar haren nog nat van het douchen, reageerde op het geluid. Ook Dolly kwam aanlopen.

Ma Rozebottel glimlachte charmant en verwelkomde de gasten, die pas vanmorgen hadden geboekt, enthousiast. Ze pakte een pen om de namen in het gastenboek te noteren. “Waterdrager,” zei het onverzorgd ogende heerschap aan haar linkerhand. “Voorletter W van Wilfried.”

Dolly vond de flodderige bermuda niet erg decoratief bij zijn knokige knieën.

Lucy vroeg zich af wanneer hij voor het laatst zijn haar had gekamd. Dat moest minstens een paar weken geleden zijn. Het zag eruit als een vogelnest.

“Van Dieren,” zei de tweede man. “Jan-Pieter van Dieren. Een hele goede middag allemaal.”

Op Jan-Pieter van Dieren was weinig aan te merken. Op zijn witte poloshirt prijkte het monogram van een duur merk en de luchtige, geruite pantalon paste hem perfect.

Typisch een dure aansteller, dacht Lucy.

Typisch een jonge carrièremaker, ging het door Dolly heen. Veel geld, weinig vrije tijd. Zelfs op vakantie droeg hij een zakenkoffertje en een draagbare telefoon. Eigenlijk meer een klant voor het Boulevard Hotel.

Het was alsof Jan-Pieter haar gedachten raadde, want een uitleg volgde direkt. “Wist u dat dit volgens de V.V.V. het enige rustige hotel in de wijde omgeving is?”

“Ja,” zei Dolly voorzichtig en ze hield vervolgens wijselijk haar mond. Alleen de omgeving was rustig, het hotel zelf allerm minst. Maar daar zou Van Diederer vanzelf nog wel achter komen.

“Ik ben blij dat ik het gevonden heb,” verzuchtte hij. “Het is precies wat de dokter mij heeft voorgeschreven. Ik heb namelijk een maagzweer gehad en ik heb absolute rust nodig. Geen opwinding, geen stress, geen drukte. Enkel frisse lucht en ongerepte natuur.”

Dolly wilde iets passends antwoorden, maar de morsige meneer Waterdrager was haar voor. “Ongerepte natuur!” snoof hij spottend. “Niets ongerept. Nergens is de natuur nog ongerept. Weet u wat de zure regen met de bossen doet? En de bodemvervuiling? Ik ga hier de stand van zaken eens grondig bestuderen. Het is een schande! Als bioloog probeer je de mensen te waarschuwen. Maar luisteren, ho maar.”

“Ach, u bent bioloog!” onderbrak Dolly hem verheugd.

“Mijn man is ook bioloog. Hij zal het enig vinden een collega te ontmoeten. Hij heeft jarenlang lesgegeven op een middelbare school. Bent u ook als docent aan een school

verbonden?”

Waterdrager leek enigszins van zijn stuk gebracht. “Ik... eh... nee! Ik zit meer in het onderzoek.” Hij knipperde verschrikt met zijn ogen.

Wat een malloot, dacht Lucy oneerbiedig. Niet dat Van Diederer veel beter was, overigens. Maar hij stond er tenminste niet bij als een verschrikt konijn. Wel vreemd dat Van Diederer zijn komst wilde verklaren, peinsde Lucy, die altijd overal wat achter zocht. Daar had haar moeder toch niet naar gevraagd? Trouwens, Waterdrager was ook meteen met een verklaring gekomen. Eigenaardig...

Nou ja, in ieder geval zouden deze vreemde gasten wel weer voor wat reuring zorgen en bovendien waren ze goed voor het humeur van haar moeder.

“Misschien wilt u zich even opfrissen?” vroeg Dolly vriendelijk. Ze keek op haar horloge. “We eten over een kwartier.”

Lucy wees de twee nieuwkomers hun kamers. Toen ze daarna naar beneden liep, telde ze de gebeurtenissen van de afgelopen dag bij elkaar op. Allereerst was er natuurlijk die pyromaan, die al dichterbij leek te komen. Ten tweede was Hector Krol op verboden gebied verschenen zonder dat haar moeder daarvan wist. Ten derde had een onbekende persoon, met de voorletters J.L., er eveneens rondgesnuffeld en ten vierde waren die twee vreemde snuiters op de valreep gearriveerd. Als haar neus haar niet bedroog, concludeerde Lucy, zat ook daar wel een heel raar luchtje aan.

Niet veel later gingen ze aan tafel. Mike en Muis bedienden. De andere Rozebottels, alsmede Carrie en Nicole, zaten bij elkaar.

“Wat bijzonder leuk!” zei pa Rozebottel verheugd, toen Dolly hem op de bioloog wees. “Ik ga straks eens even kennismaken. Ben benieuwd wat zijn specialisatie is. Stel je toch eens voor, misschien is hij wel geïnteresseerd in insecten. Nou, dan kan ik hem wat laten zien!”

Fred Rozebottel was maar wat trots op zijn terraria, waarin het krioelde van de wezentjes met meer dan vier poten. Er waren torren en spinnen, kevers en lieveheersbeestjes. Zelfs was er een bak vol kleurige hagedissen, waar de Rozebottels al eens dankbaar gebruik van hadden gemaakt.

“Hij vindt het vast leuk om morgen naar je lezing te komen,” veronderstelde Dolly.

De volgende middag zou haar man een dialezing geven over de wolfsspin, in de bibliotheek van hotel Rozebottel. Diverse dorpelingen hadden zich al aangemeld en ze verwachtten een stuk of twaalf belangstellenden.

J.J., niet geïnteresseerd in lezingen en wolfsspinnen, werkte met lange tanden zijn aardappels naar binnen. “Wie wil er straks met mij badmintonnen?” vroeg hij hoopvol.

“Ik heb wel zin,” zei Nicole tot ieders verbazing.

Carrie beet met smaak in een mals karbonaadje en ze bediende zich nogmaals van de sla. “Zeg,” informeerde ze met volle mond. “Wat doet Dokus daar onder de kast? Heeft ze daar een nest gemaakt?”

“Wij snappen er ook niks van,” antwoordde Lucy. “Ze heeft haar eigen mand in de hal, maar nu is dat opeens niet goed genoeg meer voor mevrouw.”

“Poezen doen dat wel vaker als ze moeten bevallen,” merkte pa Rozebottel gewichtig op.

Dora, de oude golden retriever van de Rozebottels, was onopvallend naderbij geslopen en duwde met haar neus tegen Nicoles arm. Ze hoopte zeker dat er een stukje vlees voor haar overschoot.

“Ga weg!” commandeerde ma Rozebottel. “Ze weet best dat ze niet in de eetzaal mag komen.”

Dora keek treurig naar Dolly en vervolgens naar Dokus onder de kast. Het was alsof ze wilde zeggen: zij wel en ik niet.

Na het eten werd er gebadmintond. Nicole en J.J. vormden een team, Carrie en Lucy speelden tegen elkaar en Mike en Muis deden ook mee, zodat het een heuse competitie werd.

Op het terras achter het huis genoten de volwassenen nog enige tijd van de koelte. Omstreeks twaalfen lagen de meesten echter wel onder de wol, waarna Dolly als laatste door alle vertrekken liep en overal de lichten uitdeed.

Het was stil in huis en haar voetstappen weerklonken duidelijk op de plavuizen. In de hal tikte de grote, staande klok. Ook daar doofde Dolly de laatste lichten.

Ze ontstak juist het nachtlampje bij de receptie toen het luide gerinkel van de telefoon de stilte verbrak.

Dolly schrok. Welke idioot belde er zo laat nog op?

Snel nam ze de hoorn van het toestel. “Met hotel

Rozebottel.”

“Het brandt,” zei een schorre, verdraaide stem aan de andere kant van de lijn.

“Wat zegt u?” riep Dolly niet-begrijpend. “Hoe bedoelt u dat? Wie bent u?”

“Het hotel staat in brand,” siste de onbekende nog eens. Toen werd de verbinding abrupt verbroken en stond Dolly verbouwereerd met de hoorn in haar hand.

HOOFDSTUK 6

Stomverbaasd en hevig geschrokken keek ma Rozebottel naar de hoorn. Brand? Grote goden! Gelukkig was Dolly een nuchter en koelbloedig mens. Zonder zich een moment te bedenken draaide ze het landelijke alarmnummer.

“Ik werd net gebeld dat ons hotel, Rozebottel, in brand staat,” zei ze haastig.

“Ziet u rook of vuur?” vroeg de man aan de andere kant van de lijn.

“Nee,” antwoordde Dolly. “Maar ik kan hier vandaan niet alles overzien.”

“Maak iedereen wakker,” beval de man. “Laat ze allemaal naar buiten gaan. Ik waarschuw meteen de brandweer.” Inderdaad gingen de politie en brandweer razendsnel op weg. In het dorp werden verscheidene mensen wakker toen de brandweerwagens en twee politieauto's met loeiende sirenes voorbij vlogen.

Intussen sloeg Dolly in hotel Rozebottel overal alarm. In het souterrain schudde ze Carrie, Nicole en Cobra wakker.

“Opstaan! Er is een brandmelding binnengekomen. Laat alles liggen en ga meteen naar buiten.”

Carrie keek wezenloos en slaapdronken naar Dolly, die direkt de trap weer op rende. Nicole begon in paniek te gillen.

“Kom,” zei Cobra en ze duwde de beide meisjes vastberaden door de tuindeuren naar buiten.

Op de hoger gelegen verdiepingen was ook alles in rep en roer. Pa Rozebottel legde een onvermoede daadkracht aan de dag en verbood iedereen de bij brand zo gevaarlijke lift te nemen. Hij stuurde ze allemaal via de trap naar beneden. Paniekerig stormden de gasten de trap af. Sommigen struikelden over hun eigen benen en een oudere mevrouw werd bijna onder de voet gelopen.

“Rustig lopen en niet duwen!” beval ma Rozebottel haar beide zoons, die zich letterlijk van de trap af stortten. “Het is een wonder als er nu geen ongelukken gebeuren,” zei ze half tegen zichzelf en half tegen Lucy, die aan haar arm hing. “O mam, ons hotel brandt toch niet af, hè?” snikte Lucy, terwijl ze zich wanhopig aan haar moeder vastklemde. Ze haatte zichzelf om die ellendige tranen. Huilen was kinderachtig. Maar de tranen druppelden helemaal vanzelf uit haar ogen, net zo snel als haar hart bonsde.

“Rustig maar,” sprak Dolly geruststellend. “Het komt heus wel goed. Loop nu kalm met je vader naar beneden.” Dolly gaf Lucy een zetje in de goede richting, maar verschoot toen ze Muis zag treuzelen. “Muis, schiet op! Nee, je kunt je dagboek en je lievelingsparfum niet meenemen! Vooruit!”

Binnen een mum van tijd stond iedereen buiten. De meesten droegen slechts een pyjama. Een enkeling had vlug een trui aan geschoten.

Dolly telde hoofden. Muis, Lucy, Mike, J.J. Iedereen was er. Ook de gasten stonden zielig op een kluitje, rillend in de nachtelijke kilte.

In de verte klonk het doordringende geluid van de sirenes al door het bos.

“Ik zie geen vuur,” sprak ma Rozebottel tegen haar man en ze tuurde onderzoekend naar de vaag zichtbare ramen. Op een enkele buitenlantaarn na was het stikdonker, zodat ieder vlammetje direkt zou zijn opgevallen. Ook de duidelijk herkenbare geur van rook ontbrak.

“Ik ga achter kijken,” riep Mike dapper.

“Jij blijft hier!” beval Dolly ferm. “Ik ga zelf kijken.” Binnen enkele minuten was ze terug en ze schudde haar hoofd.

Op dat moment arriveerde de grote brandweerwagen met de politie in zijn kielzog.

Dolly repte zich direkt naar de commandant en bracht hem op de hoogte.

De zwaar besnorde commandant knikte en gaf zijn orders.

“Zorgt u ervoor dat iedereen buiten blijft en niet in de weg loopt,” sprak hij tegen Dolly. “Dan zullen wij poolshoogte nemen.”

Diverse brandweerlieden verspreidden zich nu in en om het hotel.

Angstig volgde Lucy hun verrichtingen. Er waren nog steeds geen vlammen te zien en dat gaf haar hoop. De gedachte dat hun hotel zou afbranden, vervulde haar met ontzetting. Ze kon zich gewoon niet voorstellen dat ze dat gekke, oude huis ooit zouden verliezen. Om nog maar niet te spreken van al haar eigen spulletjes, die jammerlijk zouden verbranden. Het idee alleen al deed opnieuw tranen opwellen in haar ogen.

Carrie was naast haar komen staan en sprak haar moed in. Lucy had echter zo'n brok in haar keel dat ze niets terug kon zeggen. Ze had haar handen tot vuisten gebald en kneep zo stevig dat de nagels in haar huid drongen.

Venendaal, de agent die volgens Mike nog geen muis kon vangen, had zich met een notitieboekje bij Dolly gevoegd. "U zegt dat u bent opgebeld?" baste hij officieel.

"Inderdaad," zei Dolly. "Iemand zei dat het hotel in brand stond."

"Weet u wie er belde?" vroeg Venendaal.

Dolly schudde haar hoofd. "De stem klonk gesmoord," antwoordde ze. "Ik weet zelfs niet of het een man of een vrouw was."

De brandweer nam intussen het zekere voor het onzekere. Alle kamers werden grondig doorzocht, terwijl buiten iedereen lijdzzaam wachtte.

Lucy kreeg zichzelf langzamerhand weer onder controle. Nu er nog steeds geen vlammen te zien waren, verdween haar angst en werd ze boos. Een kille woede nam bezit van haar toen ze dacht aan de ellendeling die hun hotel in brand wilde steken. Het leek er verdraaid veel op dat die pyromaan het nu op hun hotel gemunt had!

Mike stond naast haar en had een verbeterd trek rond zijn mond. Hij vloekte zachtjes, waarop Lucy hem met fonkelende ogen aankeek.

"Morgen gaan we wachtlopen," zei ze resoluut. "Hoe durft zo'n vent! Als dat stuk verdriet het weer probeert, grijpen we

hem. Zeg dat ook maar tegen de anderen.”

Voor de verandering was haar broer het geheel met haar eens. Hij knikte en liep naar J.J.

Lucy nam Carrie en Nicole apart. “Morgen gaan we wachtlopen,” besliste ze.

“In het hotel?” vroeg Carrie.

“Overal,” vond Lucy. “Bij het hotel, in het bos. Iedereen neemt een stuk voor zijn rekening.”

Nicole keek benauwd. “Dat durf ik niet alleen,” piepte ze.

“We zullen het twee aan twee doen,” stelde Lucy voor. “Jij en Muis vormen een team, Carrie en ik en Mike en J.J. Oké?”

Carrie knikte. Ook Nicole gaf schoorvoetend toe. Zij was niet zo'n held, maar Muis was wonderlijk genoeg bijna nergens bang voor.

Terwijl ze overlegden, ontstond er opschudding bij de voordeur. Een brandweerman haastte zich met een bebloede hand naar buiten. “Er zat een kat onder de kast,” hoorden ze hem zeggen. “Toen ik haar wilde pakken, krabde ze. Ze heeft me flink te grazen genomen.”

De drie vriendinnen voelden zich plotseling schuldig.

“Dokus,” fluisterde Lucy beschaamd. “We zijn Dokus vergeten.”

“Arme Dokus,” zuchtte Nicole. “Wat zal ze geschrokken zijn.”

Lucy keek intussen zoekend om zich heen, maar zag toen Dora tot haar grote opluchting onder een boom liggen. Een eindje verderop stond de pyromaan tussen de andere

gasten en hij deed voorkomen alsof hij net zo angstig en geschrokken was als zij. Maar het tegendeel was waar. Hij was eerder verbaasd. Hij had namelijk niet opgebeld. Er stond tenslotte niets in brand. De pyromaan fronste zijn voorhoofd. Deze ontwikkeling beviel hem allerm minst.

HOOFDSTUK 7

Het duurde een hele tijd voordat iedereen die nacht in bed lag.

Toen er nergens vuur was ontdekt, had de brandweercommandant toestemming gegeven het hotel weer in gebruik te nemen. Eén gezin was halsoverkop vertrokken. De anderen waren gekalmeerd met drankjes, warme melk en de mededeling dat een agent de wacht zou houden in de hal. Toch sliep niemand rustig. De meesten lagen wakker. Af en toe dommelden ze even in om bij het minste of geringste geluid alweer wakker te schrikken.

Toch gebeurde er die nacht ook iets leuks. Carrie, die al vroeg de ontbijtboel klaarzette, ontdekte het het eerst.

“O, kijk nou eens! Lucy! Nicole! Kom eens gauw kijken!”

Lucy en Nicole haastten zich naar de eetzaal, waar ze Carrie languit voor de buffetkast vonden.

“Moet je nou zien!” riep ze ademloos. “Dokus heeft jonkies gekregen.”

Lucy en Nicole gingen door de knieën en keken eerbiedig onder de kast.

“O, wat klein,” fluisterde Nicole. “Zijn ze niet schattig? Moet je die rechtse zien. Is het geen dotje?”

Lucy glimlachte vertederd. Zulke kleine poesjes had ze nog nooit gezien. Ze waren niet veel groter dan spruitjes.

“Hoeveel zijn het er?” vroeg ze zich af. Het was moeilijk om

te zien, want Dokus lag grotendeels boven op haar kroost. Ma Rozebottel kwam binnenlopen en trof het drietal op hun buik voor de kast aan. “Tjonge, jonge, die Dokus,” zei ze. “Heeft ze in al die opwinding nog kleintjes ter wereld gebracht.”

Niet veel later kwamen ook de andere Rozebottels een kijkje nemen. Ze waren niet meer bij de buffetkast weg te slaan en pa Rozebottel werd bestookt met vragen.

Sommige gasten vonden het ook leuk. Dat waren degenen die bleven logeren. De anderen hadden zich met hun koffers bij de receptie verzameld om hun rekening te betalen. Ze vertrokken. Het brandalarm van de afgelopen nacht had hun de stuipen op het lijf gejaagd.

Dolly zag het met lede ogen aan. Tja, ze kon hen moeilijk tegenhouden. Het trof alleen nogal slecht. Net nu ze zoveel kosten hadden gehad en het seizoen toch al miserabel verliep. Ze telde eens hoeveel gasten er nu overbleven. Het waren er maar vijf. Van Diederer, Waterdrager, het echtpaar De Jong en de wat oudere mevrouw Sweering. Een echte ijzervreetster die, dat zei ze tenminste, 'voor de duvel niet bang was'.

Door de geboorte van de poesjes was de stemming aan het ontbijt toch goed. Natuurlijk zag iedereen best hoe leeg het in de eetzaal was, maar de poesjes waren zo'n onverwacht kado dat zelfs de brand even op de achtergrond raakte.

Alleen Nicole zat nerveus met haar eten te spelen. Het liefst wilde ze naar huis, maar dat durfde ze niet te zeggen. Eén blik op het vastberaden gezicht van Lucy en je liet het wel uit je

hoofd.

Iedereen vermeed het onderwerp 'brand'. Alleen pa Rozebottel was zich nergens van bewust. Hij las de krant en wond zich op. “Moet je nu toch eens horen. Wordt er weer zo'n enorme drive-in snackbar gebouwd.”

“Waar dan?” wilde ma Rozebottel weten.

“Op de plek waar een paar maanden geleden hotel Duinzicht is afgebrand,” was het antwoord.

“Duinzicht?” peinsde Dolly. “Dat is het bedrijf van de Van Duinhovens. Zat daar ook geen afslankinstituut in? Volgens mij is mevrouw Faber van de apotheek daar eens naartoe geweest.”

“Dat heeft dan niet veel geholpen,” reageerde Mike droog, aangezien mevrouw Faber nog steeds de afmetingen van een slagschip had.

“Lekker, een snackbar,” merkte Lucy op.

“Zo'n drive-in toestand geeft allemaal drukte en verkeer,” vond haar vader belerend. “Het belast de natuur.”

“Sinds wanneer ben jij zo gek op hamburgers?” bromde ma Rozebottel met een scheef lachje. “De laatste keer dat je er een gehad hebt, werd je prompt misselijk.”

“Ken ik de Van Duinhovens?” vroeg Fred zich af. “Is dat niet dat oudere stel met al die poedeltjes?”

“Juist,” zei zijn vrouw, “die bedoel ik. Hun zaak draaide niet zo best, voor zover ik me kan herinneren. Ze waren vast onder verzekerd.”

“Wij zijn toch wel goed verzekerd, hè?” vroeg Lucy direkt.

“Ja hoor,” stelde Dolly haar gerust.

Lucy nam een hap van haar boterham en bedacht dat een gloednieuw hotel Rozebottel het niet zou halen bij het gezellige oude landhuis, dat kraakte en piepte, maar o zo vertrouwd was.

Ma Rozebottel nam de krant over van haar man. Op de voorpagina stond een berichtje dat haar aandacht trok. Verdachte van branden op vrije voeten. Na verhoor was gebleken dat de man die na de laatste brand was opgepakt, niets met de branden te maken had.

Abrupt schoof Dolly de krant van zich af. Vreselijk, al die branden. Er hing een dreiging in de lucht. Ieder moment kon de pyromaan opnieuw toeslaan en erg veel was daar niet tegen te doen.

Dolly schudde haar hoofd en probeerde de pyromaan uit haar hoofd te zetten. Je kon maar het beste bezig blijven. Zo had je geen tijd voor nare gedachten. Bovendien was er een hoop te doen. Straks kwam de brandweer voor een veiligheidsinspektie van het hotel. De kamers moesten schoongemaakt worden en ook de bibliotheek moest een extra beurt krijgen.

Daar gaf Fred vanmiddag zijn lezing en het zou wel drukker worden dan voorzien. Het nieuwtje over de brandmelding ging vast als een lopend vuurtje door het dorp. Het zou heel wat nieuwsgierigen naar de lezing trekken.

Lucy, die dacht dat ze door het geringe aantal gasten snel met de brandwacht konden beginnen, kwam van een koude

kermis thuis.

“Jullie kunnen het beste eerst de gordijnen uitkloppen/oordeelde ma Rozebottel toen ze zich na het ontbijt in de bibliotheek verzamelden. “Daarna moet alles afgestoft worden en de vloer moet worden gedweild. Als dat klaar is, halen jullie de stoelen uit de eetzaal. Zet ze daar maar in een paar rijen achter elkaar.”

“Moeten we daarna ook de kamers nog doen?” riep Lucy verontwaardigd uit.

Dolly schudde haar hoofd. “Die kunnen Muis, Mike en J.J. wel voor hun rekening nemen.”

Zuchtend stroopten de meisjes de mouwen op. Nicole haalde een hoge trap om de zware gordijnen van de rails te kunnen halen en even later stonden ze driftig te kloppen.

“Hatsjoe!” nieste Lucy.

“Niet loslaten, hoor,” riep Carrie, die de andere kant vasthield. “Weet je wat ik net bedenk?” “Nou?” vroeg Lucy.

“Ik bedenk net dat er niemand wacht loopt als wij aan het werk zijn. Daar moeten we wel wat op zien te vinden.”

Twee uur waren ze bezig voordat de bibliotheek glom als een spiegel. Nicole zette net de laatste stoel neer toen pa Rozebottel al met zijn diascherm aan kwam zetten.

“Mooi, mooi,” mompelde Fred vaag en hij worstelde onhandig met het scherm.

“Wij gaan wat drinken, hoor,” riep Lucy tegen zijn rug. “Je kunt het verder wel zonder ons af, hè?” Zonder op antwoord te wachten begaven de meisjes zich naar de keuken, waar

Lucy voor hen allemaal een groot glas frisdrank inschonk. Coba stond de tegels af te nemen en hijgde van inspanning. “Moet je niet even vragen of de anderen ook wat willen drinken?” berispte ze.

“Die komen vanzelf wel als ze dorst krijgen,” vond Lucy nonchalant.

Inderdaad waren Muis, Mike en J.J. al snel van de partij. Mike zette doodleuk de fles aan zijn mond.

“Getver,” vitte Muis geïrriteerd.

Mike zette de fles met een klap op tafel en veegde zijn mond af. “Oké,” zei hij stoer. “Wie gaat waar patrouilleren?”

Lucy nam het woord. “Het lijkt me het beste als Muis en Nicole de omgeving van het hotel nemen. Carrie en ik houden het gebied rond het meertje in de gaten en jij en J.J. kunnen het stuk tot de rand van het duingebied nemen.”

“Best,” vond Mike en hij mat zich een air van belangrikheid aan: “Als we verdachte lieden tegenkomen, moet de een hem volgen en de ander alarm slaan.”

Dat dit weleens riskant kon zijn, kwam niet in Mikes hoofd op.

Lucy zag ook geen gevaar. Haar stemming was strijdlustig. Niemand zou haar geliefde hotel in de fik steken, daar zou zij persoonlijk voor zorgdragen.

“Alles goed en wel,” mengde Carrie zich in het gesprek.

“Maar wat doen we als een van ons niet kan? En wat doen we vannacht?”

“Dan is er vast wel politie,” meende Nicole, die helemaal niet

happig was op nachtelijk wachtlopen.

“Venendaal zeker,” vond Mike schamper.

“Ach, dat zien we wel als het zover is,” wees Lucy alle tegenwerpingen van de hand. “Wie weet, misschien pakken we die pyromaan vanmiddag al.”

“Ho eens even,” kwam Coba tussenbeide. “Wat gaan jullie doen? Denk erom dat jullie geen gevaarlijke dingen uithalen. Jullie moeder...” Maar ze sprak tegen de tafelpoot. Het groepje was al weg.

Nicole en Muis bleven in de buurt van het hotel en hoefden dus geen grote afstanden af te leggen.

Nicole had verwacht dat ze het geruststellend zou vinden om samen met Muis wacht te lopen. Toch was dat niet zo.

Muis leek zich geen zorgen te maken. Ze leek zich overigens nooit zorgen te maken. Althans niet over dingen die echt gevaarlijk konden zijn. Als Muis zich zorgen maakte, dan was het over puistjes die op het verkeerde moment doorbraken en jongens die haar niet zagen zitten. Ze liep altijd zo met haar hoofd in de wolken. Het leek wel alsof ze dacht dat haar nooit iets ernstigs kon overkomen.

Eigenlijk, bedacht Nicole, liep zo iemand meer gevaar dan iemand die overdreven angstig was. Zoals zij.

Muis keek sjagrijnig. Ze had allang spijt van haar toezegging aan Lucy. Ze moest haar nagels nog lakken en ze had net een nieuwe roman gekocht. Dat stomme wachtlopen was toch allemaal onzin. Wat was er gisteravond eigenlijk gebeurd? Er had een gek opgebeld. Meer niet.

Iemand had een geintje uitgehaald en er zou heus niets meer gebeuren.

Toen er inderdaad een half uur lang niets gebeurde, had Muis er genoeg van. Ik hou ermee op, besloot ze. “Ik moet Carolien bellen,” meldde ze Nicole, en voor die kon tegensputteren, was Muis in het hotel verdwenen.

En zo bleef Nicole alleen in het bos achter, woedend omdat ze in de steek gelaten was. Het wachtlopen in haar eentje gaf haar een onbehaaglijk gevoel. Wat moest ze in vredesnaam doen als ze echt op de pyromaan stuitte? In haar gedachten ontstond het beeld van een griezelige vent met waanzinnige ogen. Een wilde, onberekenbare gek, die haar gemakkelijk kon overmeesteren. Nicole beet nerveus op haar nagels. Ze besloot niet te ver af te dwalen. Zolang ze in de buurt van het veilige hotel bleef, zou haar niets overkomen. Hoopte ze.

HOOFDSTUK 8

Onderweg naar het meer stuitten Lucy en Carrie op een langzaam rijdende politiejeep, die hun kant opkwam. Naast de meisjes hield de wagen halt. Het norse hoofd van agent Venendaal boog zich uit het portierraam. “En waar gaat dat naartoe?” vroeg hij met barse stem.

“Gewoon een stukje fietsen, agent,” loog Lucy onschuldig. Vorsend keek Venendaal het tweetal aan. Hij had een grondige hekel aan de Rozebottels in het algemeen en aan deze twee in het bijzonder. De afkeer was wederzijds. Eerdere ervaringen hadden geen warme vriendschap doen ontstaan.

Lucy dacht aan de dasspeld. Er moest wel heel wat gebeuren, wilde ze die aan Venendaal overhandigen. Als het aan hem lag, zouden ze geen pennie van het vindersloon krijgen. Wanneer ze de eigenaar niet konden vinden, dan zouden ze hem desnoods zelf wel in de krant zetten.

“We gaan maar weer eens verder,” zei Carrie brutaal en ze hees zich op de pedalen.

Venendaal keek hen sjagrijnig na. “Geen respekt voor het gezag,” gromde de veelgeplaagde agent en hij zette de auto in beweging.

“Als hij op zijn luie kont in die auto blijft zitten, vangt hij de pyromaan nooit,” vond Lucy neerbuigend.

Ze waren inmiddels bij het meer aangekomen.

Spijtig staarde Carrie naar het lokkende water. Het was jammer dat ze niet konden zwemmen met deze hitte. Aan de andere kant, bedacht ze, hadden ze nu een belangrijke taak te vervullen. Ze rechtte haar rug en besloot niet aan het koele water te denken.

“Laten we een ronde maken,” stelde Lucy voor. “Als we in een cirkel lopen, komen we straks vanzelf weer bij het meer terecht.”

Eensgezind begonnen ze aan de wandeling. Lucy had gympen aangetrokken. Carrie liep op sandalen en kreeg om de haverklap steentjes en takjes in haar schoenen.

“Gelukkig is het onder de bomen niet zo warm,” zuchtte Carrie, terwijl ze een stukje hinkelde om opnieuw een takje te verwijderen.

“Ssst,” siste Lucy, “laten we zachtjes praten. Geluid draagt ver. Je weet nooit of hij ons kan horen.”

“Misschien is hij er helemaal niet,” bracht Carrie naar voren.

“Misschien is hij zo geschrokken van al die politie, dat hij niet meer terug durft te komen.”

“Daar geloof ik niks van,” zei Lucy beslist. “Hier is iets gaande. En dan heb ik het nog niet eens over die lieden die plotseling op ons stukje grond komen rondsnoffen. Je weet wel, Hector en die mysterieuze J.L.”

“O,” zei Carrie, die het nu begreep. “Daarom heb je natuurlijk voor het meer gekozen.”

“Precies!” zei Lucy en ze zette flink de pas erin.

Het tempo van het tweetal lag hoog. Het duurde dan ook niet

lang voordat ze opnieuw het meer bereikten.

“Stom dat we niets te drinken hebben meegenomen/” vond Lucy dorstig. Toen zweeg ze plotseling. Snel greep ze Carrie vast en trok haar naar beneden. “Kijk,” wees ze, “daar loopt iemand.”

Voorzichtig kropen de meisjes naar een dikke boom en gluurden er omheen.

“Verdorie,” mopperde Carrie. “Ik zie hem niet goed. De zon schijnt recht in mijn ogen.”

Lucy had hetzelfde probleem en knipperde verwoed. Door de weerkaatsing van het zonlicht op het water zagen ze enkel een bewegende vlek.

“Als we eens een omtrekkende beweging maken,” stelde Carrie voor. “Dan hebben we de zon in onze rug.”

Lucy knikte goedkeurend. Soms kon Carrie bijzonder pienter uit de hoek komen.

Zo stil mogelijk slopen de meisjes naar links. Dat was helemaal niet simpel. Onder hun voeten kraakten de droge takken af en toe lelijk en het geluid droeg ver.

Carries hart klopte sneller. Haar handen voelden vochtig. Eerlijk gezegd had ze niet verwacht dat ze zo snel tegen de pyromaan aan zouden lopen. Als het hem tenminste was. En wat moesten ze doen als hij brand ging stichten? Carries gezicht vertrok. Het zweet op haar rug leek te bevriezen. Heel behoedzaam schuifelde ze achter Lucy aan.

En toen opeens ging alles mis.

Het was niet Carries schuld dat het misging. Lucy lette niet

goed genoeg op. Ze werd opnieuw bevangen door een kille woede en staarde zo strak naar de bewegende gedaante bij het meer, dat ze niet op haar voeten lette. Krak! klonk het opeens luid. Ze had haar rechtergymf boven op een verzameling dode takken gezet. Het geluid klonk als een pistoolschot door het bos.

Lucy zakte bliksemsnel door de knieën, maar nu reageerde Carrie niet vlot genoeg. Van de schrik vergat ze te bukken. De onbekende zag haar peper-en-zout kleurige haardos boven de struiken uit komen en hij zette het meteen op een lopen.

“Hij gaat ervandoor,” siste Carrie. “Wat moeten we doen?”

“Naar de fietsen,” besliste Lucy. “Op een goed moment moet hij op de grote weg uitkomen. In het bos hoort hij ons van verre al naderen.”

Zelf gaf Lucy het goede voorbeeld en ze stormde door de struiken. Carrie volgde, onder het slaken van pijnlijke uitroepen vanwege de takjes die nu in groten getale in haar voetzolen prikten. Ze bereikten de fietsen in een mum van tijd.

“Ga jij in de richting van het dorp, dan rij ik terug naar het hotel,” riep Lucy voortvarend.

Maar dit keer was Carrie niet zo meegaand. Haarscherp beseftte ze hoe gevaarlijk dat kon zijn. In hun eentje waren ze nooit tegen zo'n engerd opgewassen. Bovendien was de politiewagen in geen velden of wegen te bekennen. “We gaan samen,” wierp ze tegen. “Stel je voor dat hij een van ons aanvalt!”

Lucy bleef even besluiteloos staan. Haar woede won het nog altijd van de angst. Carrie leek echter niet te vermurwen en dus gaf ze toe. “Welke kant gaan we dan op?”

Carrie moest beslissen. “Naar het hotel,” koos ze snel, hopend dat de ingeving juist was.

Hard trappend scheurden ze over het wegdek.

“Hé daar!” Mike sprong hen bijna voor de wielen en ze moesten alle twee hard op de rem gaan staan. J.J. verscheen bijna gelijktijdig.

“We hebben hem gezien!” Hijgend bracht Lucy de jongens op de hoogte.

“Wij gaan het bos in,” zei Mike. “Zo drijven we hem in de richting van Nicole en Muis.”

Ze konden niet weten dat Muis inmiddels verstek had laten gaan en dat Nicole straks alleen tegenover de pyromaan zou staan.

Nicole had geen idee wat er op haar afkwam. Ze dwaalde al ruim een uur in haar eentje rond. Ze baalde gigantisch en kon Muis wel ik weet niet wat doen.

Zuchtend ging ze op een boomstronk zitten. Tussen de bomen door keek ze naar het hotel. Op de oprijlaan stonden tal van auto's, maar verder zag het er vredig uit.

Warm en vermoeid volgde Nicole de vlucht van een hommelmot, die dronken door de lucht dwarrelde. Ze zou heel wat over hebben voor een frisse duik in het meer of een groot glas cola met een hele lading

ijs. Opeens brak er achter haar een hels kabaal los. Takken

kraakten, voetstappen roffelden op de harde aarde. Nicoles hart maakte een buiteling in haar borst. Haar knieën werden slap als pudding. Geschrokken draaide ze zich om, maar voordat ze kon zien wie er met geweld door het struikgewas brak, vloog er een handvol zand en aarde recht in haar gezicht.

Verblind greep Nicole naar haar ogen. Ze gilte snerpnd en viel van schrik achterover.

Voor de onbekende was dat genoeg. Terwijl Nicole volkomen overdonderd in haar tranende ogen wreef, was hij al dwars over het grasveld naar binnen gespuurt.

Lucy en Carrie kwamen net te laat. Met piepende remmen stopten ze naast Nicole, die verdwaasd knipperde en trilde als een rietje.

“Hij is naar binnen gerend,” hijgde Nicole, op van de zenuwen. “Dwars door je moeders rozenperk.”

“Kom mee,” beval Lucy. “Misschien is het nog niet te laat.” Ze smeed haar fiets tegen een boom en sprintte naar binnen. Carrie volgde haar op de voet en Nicole kwam zo goed en zo kwaad als dat ging, achter hen aan, terwijl ze verwoed in haar ogen wreef.

Binnen zat Muis achter de balie met de telefoonhoorn in haar hand.

“Heb je gezien wie het was?” gilte Lucy.

“Heb je gezien waar hij heen ging?” riep Carrie.

Muis keek hen ijzig aan. Ze onderbraken haar gesprek. “Ik weet echt niet waar je het over hebt,” zei ze hooghartig.

“Wat ben je toch een verschrikkelijk stuk onbenul,” ontplofte Lucy woedend. “Jij zou toch wachtlopen?”

“Dat heb ik gedaan,” pareerde Muis. “Maar nu heb ik er genoeg van. Kinderachtig gedoe op niets af.”

“Waar is hij?” schreeuwde Lucy nu recht in haar gezicht.

“Wie?” vroeg Muis gebelgd. “Die vent die net de gang in rende? Zeg, ik kan toch zeker niet overal op letten. Ik ben aan het bellen.”

De meisjes wachtten de rest van het verhaal niet af maar stormden de gang door.

“Daar!” jubelde Carrie.

Alle drie zagen ze de deur van de bibliotheek langzaam dichtvallen. Een teken dat hij daar naar binnen was gegaan.

“Nu hebben we hem!” juichte Lucy opgewonden.

Met hoogrode wangen gooiden ze de deur weer open.

Struikelend vielen ze over de drempel... en ze wisten niet wat ze zagen. Ze zagen niets!

In de bibliotheek was het aardedonker vanwege de dialezing.

“Ssst!” klonk het van alle kanten.

Alleen op het scherm was de verlichte afbeelding van een spin te zien. De aanwezigen zelf waren niet te onderscheiden. Ergens in het donker probeerde de pyromaan zo min mogelijk te hijgen. Zijn hart klopte in zijn keel en het zweet stond op zijn rug.

Het werd hier steeds linker. De politie patrouilleerde en nu waren die vervelende kinderen ook in actie gekomen.

Hadden ze gezien wie hij was? Vast niet, anders hadden ze

gewoon zijn naam geroepen. Toch had het niet veel
gescheeld of ze hadden hem gepakt.

De pyromaan knarsetandde. Dat stel dacht zeker dat ze hem
konden dwarsbomen. Hij zou het hen betaald zetten! Er zou
vuur komen. Ja, ja, vuur! Maar géén waarschuwing.

HOOFDSTUK 9

“Tjonge, wat was je moeder kwaad,” verzuchtte Carrie. Lucy schudde geërgerd haar hoofd. “We waren zó dichtbij. Hij was daar, in de bibliotheek.”

Nicole wreef over haar arm op de plaats waar Dolly Rozebottel haar hardhandig had beetgepakt. Zonder verdere plichtplegingen had ma Rozebottel de drie uit de bibliotheek verwijderd, zodat haar man ongestoord verder kon gaan met zijn dialezing. Ze was doof geweest voor de argumenten die Lucy aanvoerde en toen Mike en J.J. ook nog eens binnen kwamen stormen op zoek naar de 'pyromaan', was ze in woede uitgebarsten. 'En nu is het afgelopen met dat kinderachtige gedoe,' had ze hen toegebeten. 'Jullie laten de gasten met rust. En ik wil geen woord meer horen over die pyromaan!' Met die woorden was ze weggebeend, de anderen verbluft achterlatend.

“En toch was het hem, ik weet het zeker,” merkte Lucy op. Carrie twijfelde. “We hebben niet gezien dat hij iets aanstak of zo. Misschien wandelde hij daar gewoon toevallig.”

“En toevallig ging hij er als een haas vandoor toen hij ons in de smiezen kreeg, zeker? Nee, als je het mij vraagt, hebben we hem betrapt.”

“...en hebben we hem laten ontsnappen,” vulde Mike somber aan.

“Het komt allemaal door Muis,” briepte Nicole. “Ze heeft nog

geen half uur wacht gelopen en toen moest mevrouw opeens dringend bellen. Daarna heb ik haar niet meer teruggezien.” Nu drong pas goed tot Nicole door wat haar had kunnen overkomen. Voor hetzelfde geld had hij haar neer kunnen slaan of nog erger.

Lucy stond zich te verbijten van ergernis en woede. Die stomme Muis. Het was allemaal haar schuld. Je kon ook nooit op Muis vertrouwen. Lucy was te onrustig om net als de anderen op de treden van het bordes te blijven zitten en ijsbeerde nijdig heen en weer.

Mike was ook door het dolle heen. “Die ellendige Muis moet maar eens een lesje hebben,” vond hij. “We gaan haar doodzwijgen. Wie doet er mee?”

Allemaal staken ze een vinger op. Ze raakten niet uitgepraat over het 'verraad' van Muis, tot Nicole opeens iets anders zei. “Zou hij soms in het hotel logeren?” vroeg ze zich hardop af. Verbluft keken ze elkaar aan.

“Dat zou brutaal zijn,” zei Lucy langzaam. “Maar het zou wel verklaren waarom hij direkt hier naartoe is gerend.”

“De dialezing kwam wel ontzettend goed uit,” vond ook Carrie. “Alhoewel?” veranderde ze van gedachten. “Het hoeft niet. Iedereen kan hier zomaar naar binnen lopen. En wat die dialezing betreft: iedereen in het dorp weet ervan. Er hangen overal aanplakbiljetten.”

“Alsof iemand uit het dorp zoiets ergs zou doen,” vond Lucy schamper.

“Het kan toch ook een toerist zijn,” verdedigde Carrie zich.

“Of iemand die net doet alsof hij op vakantie is.”

Lucy haalde haar schouders op. Het was heel aannemelijk wat Carrie zei, maar ze vond het niet leuk om dat toe te geven.

“Als Nicole wel gelijk heeft, weet ik een paar goede verdachten,” mompelde Lucy daarom peinzend en ze dacht aan de aankomst van Waterdrager en Van Diedereren.

Boven klonk geroezemoes. Kennelijk was de lezing afgelopen. “Het was bijzonder boeiend, Rozebottel!”

hoorden ze de stem van Hector Krol overal bovenuit.

Lucy rolde met haar ogen. “Vast,” zei ze schamper. “Die kwam heus niet voor de lezing. Wedden dat hij alleen maar wilde weten wat er vannacht is gebeurd?”

“Hoe zag de pyromaan er eigenlijk uit?” wilde Mike weten.

Lucy en Carrie begonnen te bakkeleien over het uiterlijk van de onbekende. Ze konden het niet eens worden. Blond haar, dacht Lucy. Bruin en kortgeknipt haar, meende Carrie. Een bruin shirt, volgens Lucy, maar een groen, aldus Carrie. Zo kwamen ze geen steek verder.

J.J. had tot dan toe weinig gezegd. Hij stond wat opzij en trok met de punt van zijn schoen lijnen in het grind. “Wat is dat?” vroeg hij toen ineens.

Nauwelijks geïnteresseerd keken de anderen naar hem.

Totdat Nicole er plots de betekenis van inzag. Ze sprong overeind en sloeg haar armen om hem heen. “J.J. je bent geweldig!” riep ze uit. “Kijk toch eens hier. Zei ik niet dat die vent dwars door het rozenperk was gerend? Kijk! In de aarde staat een perfecte afdruk van zijn schoen.”

Iedereen leefde op. Opgewonden kreten weerklonken. Allemaal keken ze met belangstelling naar het rozenperk, dat Dolly's grote trots was.

Er stonden prachtige rozen in het perk. Rozen die ooit door tante Emma Onderwater persoonlijk waren gekweekt. Natuurlijk mocht er, in verband met de droogte, geen tuin meer worden besproeid. Maar Dolly zorgde ervoor dat Coba het waswater van de groente niet weggooide. Dat water kwam keurig bij de dorstige rozen terecht. Omdat het rozenbed aldoor vochtig was, kon er zo'n prachtige afdruk ontstaan. "We moeten die afdruk bewaren," sprak Lucy.

"En ik weet hoe," riep Mike triomfantelijk. "Met gips! Ik heb nog wat boven liggen."

Opgewonden ging hij aan de slag. Het resultaat liet hij trots aan de anderen zien. In een kommetje had hij gipspoeder met water gemengd. "Dit giet ik in de afdruk," sprak Mike en iedereen keek toe, terwijl hij de daad bij het woord voegde.

"Nu moet het zeker drogen," dacht Lucy.

Mike knikte. "Dat gaat heel snel. Het is sneldrogend gips. Als het hard is, kunnen we het er zo uit halen en is de voetafdruk klaar."

Ongeduldig wachtte het groepje tot het waterige spul was gehard.

Mike had gelijk. Het duurde niet lang.

Binnen een kwartier kon Mike het gips er al voorzichtig uit tillen.

"Hij is perfect," verzuchtte Carrie opgetogen.

Allemaal keken ze. Het witte stuk gips toonde een opvallend profiel van zigzaggende lijnen, zoals stevige wandelschoenen dat hebben.

“Kijk,” wees Lucy. “Er ontbreekt daar een stukje.” Inderdaad was er onder de hak een stukje weg. “Nu kunnen we hem nog beter herkennen,” glunderde ze.

Mike nam het heft in handen. “J.J. en ik gaan de kamers van de gasten langs,” besliste hij. “We vragen gewoon of we schoenen kunnen poetsen. Laten we eens kijken of we net zo'n zool tegenkomen.”

“En wat doen wij?” vroeg Lucy.

“Jullie wachten tot wij terug zijn,” glimlachte Mike boosaardig. “Dit is veel te gevaarlijk voor jullie.” Hij grijnsde zelfingenomen. Hij vond zichzelf een behoorlijk stuk slimmer dan de meisjes. Het werd hoog tijd om hen te lozen. Lucy sprong bijna uit haar vel van woede. “Wat?!” siste ze furieus.

Carrie protesteerde heftig. “Wat denk je wel?” briepte ze verontwaardigd.

Wat Mike dacht, werd maar al te snel duidelijk. “Het is mijn gipsafdruk,” zei hij fijntjes, en dus bepaalde hij wat er ging gebeuren.

De meisjes zwegen woedend. Opeens waren ze buitenspel gezet. Zonder gipsafdruk konden ze tenslotte niets beginnen. Althans, dat dacht Mike. Maar Lucy kennende zou dat echt niet lang duren. Er ging haar namelijk direkt al een lichtje op. De kans was groot dat de pyromaan zijn schoenen nog aan

had en in dat geval... Een binnenpretje krulde haar lippen. Even later ging de tweeling de kamers van de gasten langs. “Mevrouw Sweering kunnen we wel schrappen,” vond Mike. “Die afdruk is minstens maat 44. Vrouwen hebben niet zulke grote voeten.”

Ze klopten aan bij het echtpaar De Jong. Meneer De Jong opende de deur gekleed in een badjas. Vanuit de badkamer klonk het geluid van stromend water.

“Dag,” zei Mike brutaal. “Wilt u nog schoenen laten poetsen?”

“Tja,” weifelde meneer De Jong. “We gaan zo uit.”

“Het duurt maar even, hoor,” pleitte Mike.

Maar voordat meneer De Jong kon antwoorden, klonk uit de badkamer de stem van zijn vrouw: “Geef alles maar mee, Sjaak! Alle schoenen zijn smerig. Het is toch zeker wel bij de prijs inbegrepen, hè?”

“Ja hoor,” zei Mike snel. “U krijgt ze zo weer terug.”

Meneer De Jong drentelde de slaapkamer in, dook onder het bed en overhandigde hen kort daarop de schoenen.

De jongens verschoten. Vijf paar kregen ze overhandigd en er zat geen profielzooi bij!

“Nou,” mopperde J.J., “mooie boel is dat. Nu moeten we vijf paar schoenen poetsen.”

Mike zei niks. Dit was niet geheel de bedoeling geweest.

Bedremmeld klopten ze aan bij de kamers van Waterdrager en Van Dieren. Daar kregen ze echter geen gehoor.

“Van Dieren en Waterdrager zitten vast op het terras,”

meende Mike.

“O leuk!” riep J.J. sarcastisch. “Nog meer schoenen.”

Er zat echter niets anders op dan naar beneden te gaan en om de schoenen te vragen.

Waterdrager en Van Dieren zaten inderdaad op het terras. Net als de deelnemers aan de lezing en net als Lucy, Carrie en Nicole.

Lucy zag direkt aan de gezichten van haar broers dat de schoenenooft niets had opgeleverd.

“Wilt u nog schoenen laten poetsen?” vroegen de jongens opnieuw.

Waterdrager, die zich geanimeerd met Fred onderhield, schudde verschrikt het hoofd.

“Die van mij zijn nog niet vuil,” beweerde Van Dieren. J.J. wilde al opgelucht ademhalen, maar dat was iets te vroeg.

“Wat bijzonder aardig,” glimlachte mevrouw Sweering, die ook op het terras zat. “Ik heb drie paar boven staan. Ach, willen jullie zo lief zijn om ze zelf op te halen?”

Mike en J.J. stonden met hun mond vol tanden.

Lucy grinnikte vol leedvermaak. “Geef mij die afdruk maar,” siste ze en ze ontfutselde Mike het gips, dat in een stuk papier gewikkeld was.

“Geef terug!” beet Mike haar toe.

Iedereen keek op. Lucy trok haar onschuldige gezicht. Mike moest zijn handen terugtrekken om zijn bedoelingen niet te verraden.

Lucy wreef het er nog eens extra in. “Waarom wil je hem

terug hebben?” vroeg ze liefjes. “Jullie hebben tenslotte geen tijd voor detectivewerk. Jullie moeten schoenen poetsen.” De meisjes waren geweldig in hun sas over deze fraaie overwinning.

“Volgens mij waren ze al bij De Jong geweest,” meende Nicole zachtjes. “Ik zag geen profielzool, jullie?”

“Nee,” antwoordde Lucy. “De enigen die wandelschoenen dragen, zijn Van Dieren en Waterdrager. Dat geeft te denken, vinden jullie niet?”

“En Hector Krol!” vulde Carrie fluisterend aan.

Daar zei ze een waar woord. Dit keer had Hector zich voor de gelegenheid gekleed. Hij zag eruit als een landjonker die zich op onherbergzaam terrein begeeft. Waarschijnlijk beschouwde Hector alles buiten de luxe van het Boulevard Hotel en het keurige asfalt van het dorp als onherbergzaam. Kennelijk herinnerde hij zich bovendien zijn pijnlijke voeten tijdens de wandeling rond het meer. Een voorval dat de meisjes zich plotseling ook weer herinnerden.

“Dit is verdacht,” vond Lucy. “Eerst loopt Hector rond te snuffelen op ons terrein en nu treffen we hem aan bij de lezing, net op het moment dat de pyromaan in de bibliotheek was verdwenen.”

“Daar zit een luchtje aan,” oordeelde ook Carrie. “Waarom gaan we hem niet achterna om te kijken of zijn schoenen op de afdruk passen?”

HOOFDSTUK 10

De drie meisjes keken naar het Boulevard Hotel, dat aan de overkant van de weg deftig stond te zijn.

“Waarom kunnen we niet gewoon naar binnen lopen?” opperde Carrie brutaal. “Het is er hartstikke druk. Wie merkt dat nou?”

Lucy dacht aan het akkefietje met de mountainbike, de cabriolet en de portier. “Ik kom nooit langs die sikkeneurige vent in z'n rode apepakkie,” zei ze. “Hij heeft nog een appeltje met me te schillen.”

“Laten we het dan maar vergeten!” Dat was natuurlijk een typische Nicole-opmerking. Altijd iets minder heldhaftig dan de andere twee en altijd degene die hen uit de penarie moest halen, aangezien Nicole het best kon slijmen.

Een verontwaardigd geloei steeg naast haar op.

“Dat nooit,” sprak Lucy fel. “Er zijn wel meer ingangen. We kunnen ook langs het zwembad lopen en dan via de deuren van de eetzaal naar binnen glippen.”

Zo gezegd, zo gedaan. Als Hector Krol rechtstreeks van hotel Rozebottel naar het Boulevard Hotel was gereden, dan moest hij al binnen zijn. Waarschijnlijk zat hij nu op kantoor of deelde hij her en der orders uit. Zo midden op de dag waren zijn eigen vertrekken vast en zeker leeg. Tenminste, daar rekenden de meisjes op. Met een beetje mazzel had hij zich intussen verkleed en zag hij er weer uit als de geslaagde

hoteldirekteur.

Nonchalant staken de meisjes de weg over en ze slenterden, uit het zicht van de hoofdingang, naar het zwembad.

“Pas op!” riep Lucy opeens. “Verberg je!”

“Hoezo?” bromde Carrie verstoord.

“Derek komt eraan!” riep Lucy ongeduldig.

“Zeg maar niks meer,” zuchtte Nicole, die net als de anderen achter een parasol dook. “Derek heeft zeker ook nog een appeltje met je te schillen?”

Lucy grijnsde schaapachtig. Kon zij er wat aan doen dat iedereen zo snel op zijn teentjes getrapt was?

Met z'n drieën zagen ze hoe Derek een knappe brunette de hand kuste.

“Wat zijn we galant,” vond Lucy sarcastisch.

“Wie heeft er een bakkie?” grilde Carrie, die bijna over haar nek ging. “De kust is veilig,” zag ze. “Kom op!”

Voortvarend stapten ze achter de parasol vandaan en ze marcheerden rechtstreeks naar de deuren van de eetzaal. Een voor een wipten ze naar binnen.

“Voorzichtig!” riep Nicole. Bijna veegde Carrie een kristallen vaas van tafel.

“Die vloer is ook zo glad,” mopperde Carrie.

“Ssst,” maande Lucy. “Volg mij maar. Ik weet waar we moeten zijn.”

Hectors vertrekken lagen op de eerste verdieping. Eerst moesten ze door de enorme ontvangsthal. Dat lukte wonderwel omdat er juist een groot gezelschap kwetterende

Japanners naar binnen stroomde en hen dekking gaf. Samen met het gezelschap schoten ze de lift in om een verdieping hoger alweer uit te stappen.

Hier was het rustig. Te rustig, vond Lucy, en ze zetten er vaart achter.

“Hier is het,” meldde Lucy.

“Heb je de sleutel?” vroeg Nicole.

“De sleutel?” klonk het beteuterd.

“Ja,” zei Nicole. “De sleutel! Hoe komen we anders binnen? Je wilt toch niet zeggen dat we dit hele stuk hebben afgelegd zonder dat jij de sleutel hebt?”

Lucy keek ongelukkig naar haar gebruinde tenen. Vooruitzien was niet haar sterkste kant. Ze deed gewoon en zag dan wel waar het schip strandde. Verdorie, waarom had ze geen looper meegenomen uit hun eigen hotel? Pasten die dingen niet overal op? Tot overmaat van ramp kwamen er mensen de trap op.

“Ja, ja,” hoorden ze de luide stem van Hector Krol ongeduldig antwoorden. “Ik kom zo. Eerst wil ik me verkleiden. Vreselijke dialezing. Vreselijk!”

“Doe iets!” fluisterde Nicole zenuwachtig.

Carrie probeerde de deurklink. “Hij is open,” siste ze verbaasd. “Snel, snel.”

In een flits schoten ze naar binnen.

“Vlug! Verstop je,” maande Lucy.

Carrie en zij doken onder het bed. Nicole sprong in paniek in de klerenkast en bedacht te laat dat dat wel de domste

schuilplaats was.

De meisjes waren geen moment te vroeg verdwenen. Nauwelijks hadden ze zich verstopt of Hector kwam al binnen. Vanonder het bed zagen Lucy en Carrie twee wandelschoenen naderen. Met een zucht zakte Hector op het bed neer en trok de schoenen uit.

Lucy zag direkt haar kans schoon. Voorzichtig schoof ze er naartoe en reikte naar de schoen.

Carrie verschoot en schudde ontsteld haar hoofd. Maar Lucy had de schoen al beet en trok hem heel langzaam onder het bed. Daar vergeleek ze de zool uiterst voorzichtig met het gipsmonster.

Het papier om de afdruk knisperde zachtjes en Carrie hield haar adem in. Zeker toen tegelijkertijd de doordringende lucht van zweetvoeten in haar neusgaten drong.

Lucy vloekte binnensmonds. De zool had een patroon van cirkels en leek in de verste verte niet op de afdruk.

"Zet terug!" zeiden Carries lippen geluidloos en voorzichtig schoof Lucy de schoen weer onder het bed uit. Hector had gelukkig niets gemerkt en Carrie haalde verlicht adem.

Hector had intussen zijn goede humeur hervonden en stond uiterst vals te neuriën. Her en der vielen kledingstukken op de grond.

"Prrrt!" klonk het ineens. Hector liet een keiharde wind. Lucy en Carrie keken elkaar aan en knepen in hun neus om niet te proesten. Nicole zag niets in de kast. Wel merkte ze hoe een minder plezierige odeur door de deuren drong.

Nicole duimde voor zichzelf. Als hij de kastdeur nou maar niet opendeed. Oen! schold ze op zichzelf. Natuurlijk zou hij de kast straks opendoen. Hij ging zich verkleden! Nog even en hij zag haar staan in zijn kast. Volop in beeld, terwijl zij zijn keurige kostuums kreukte. Afschuwelijk!

“Ooo,” kreunde Nicole zachtjes. Ze had intens medelijden met zichzelf. Wat moest ze in vredesnaam zeggen als hij haar betrapte? Dag meneer Krol, heeft u nog wat over voor de Dierenbescherming? Ja hoor! Alsof collectanten tegenwoordig klerenkasten binnendrongen. Nicole pijnigde haar hersens op zoek naar passende smoezen en uitvluchten uit haar omvangrijke arsenaal.

Onder het bed hadden Carrie en Lucy de slappe lach. Ze durfden elkaar niet aan te kijken, want dan ging het gegarandeerd mis. Dit keer bestond hun uitzicht uit twee bleke voeten. De rechtervoet had een wrat op de grote teen. Op die wrat groeiden drie zwarte haren, die heen en weer wuifden als rietpluimen in de wind.

Lucy had de onbedwingbare neiging om terug te zwaaien en kon zich slechts met moeite inhouden.

Een seconde later verging het lachen hen echter. De hand van Hector Krol graaide zoekend onder het bed en raakte Carrie op een haar na. Wanhopig keken ze elkaar aan.

‘Wat moet hij?’ zeiden Carries lippen.

Slippers, dacht Lucy, die een helder moment had. In paniek keek ze rond. Daar! Twee roze slippers. Roze?! Vliegensvlug greep ze de slippers en duwde ze in de richting van de

graaierende hand, voordat Hector een blik onder het bed zou werpen. Ha, hij had ze. De meisjes lieten langzaam hun adem ontsnappen.

Toen ging de telefoon.

Hector nam op. “Lupens,” kraaide hij opgetogen. “Beste kerel, wat leuk dat je belt! Nee hoor, nee hoor. Je stoort helemaal niet. Altijd een genoeg.”

Lucy nam de gelegenheid te baat om een snelle blik onder het bed vandaan te werpen. Hector stond met zijn rug naar haar toe.

Rechts zag ze de kastdeur bewegen. Nicoles grote, bruine ogen keken in paniek naar buiten.

Weg, weg, gebaarde Lucy. ‘Wachten,’ zeiden haar lippen en ze schoof weer onder het bed.

“Kan ik iets voor je doen, kerel?” brulde Hector intussen door de telefoon. “Ik heb de grond bekeken, hoor. Precies wat je zei. Ideaal. Ik weet een geweldige architect die daar vast een paleisje neer kan zetten en... Wat zeg je? De lezing? O, boeiend, boeiend. Hè? Ja, niet veel gasten meer. Er is een brandalarm geweest. Tragisch, nietwaar? De beste mensen zitten met de handen in het haar. Tijd dat jij ze uit de brand helpt. Ik bedoel natuurlijk niet dat we blij moeten zijn met zo'n brandalarm. Hemel, nee. Om te rillen, zeg. Om te rillen. Maar je snapt wel wat ik bedoel, hè?” besloot Hector. “Wilde je nog meer weten? Mooi. Dan ga ik nu even badderen...”

In de kast zakte Nicole bijna door haar knieën van opluchting. Even later klonk het geluid van stromend water. Hector liet

het bad vollopen en trippelde bedrijvig heen en weer. Voorzichtig duwde Nicole de deur een eindje open. Hector marcheerde naar de badkamer, gekleed in een felrode onderbroek, waar zijn witte, harige buik overheen pulde. Een kort ogenblik talmde hij om in een spiegel indringend zijn neusharen te bekijken, maar even later galmde er gezang uit de badkamer.

Dat was het moment waarop de meisjes gewacht hadden. Pijlsnel schoten ze uit hun schuilplaatsen. Zachtjes opende Lucy de kamerdeur, keek of de kust veilig was en toen stonden ze eindelijk op de gang. Even later verlieten ze het hotel langs dezelfde weg als ze gekomen waren.

HOOFDSTUK 11

“Wat een raar telefoongesprek voerde Hector daarnet,” zei Nicole.

Ze aten een ijsje in de Italiaanse ijssalon schuin tegenover het Boulevard Hotel.

“Het zal wel iets zakelijks zijn,” oordeelde Carrie nonchalant.

“Misschien wil hij niet langer in het hotel wonen en heeft hij grond gezien om een huis op te bouwen.”

“Grond,” mijmerde Nicole. “Dat doet mij eraan denken hoe hij onverwachts in het bos opdook en de grond rond het meer verkende.”

Lucy haalde verveeld haar schouders op. “Als hij daar wil wonen, heeft hij pech gehad. Dat land is van ons. Denk maar niet dat mijn ouders dat zullen verkopen. Als er een boom gekapt moet worden, krijgt mijn vader al een rolberoerte.”

Nicole tuurde met gefronste wenkbrauwen in de verte. “Ik vraag me af,” mompelde ze, “waarom die Lupens jouw ouders uit de brand moest helpen? Wat bedoelde Hector daarmee?”

“Ach, die vent is zeker van de brandweer,” dacht Carrie.

Lucy was in gedachten verzonken. “Ik ken die naam ergens van,” peinsde ze.

“Welke naam?” vroeg Carrie en ze likte genietend aan haar chocolade-ijs.

“Lupens,” antwoordde Lucy. “Het klinkt zo bekend. Zo

vertrouwd eigenlijk. Alsof ik die naam vaker heb gehoord.”

“Ik weet wat je bedoelt,” viel Nicole haar bij. “Je hebt het idee dat je hem heel goed kent en toch kun je er niet opkomen.”

“Juist!” reageerde Lucy. “Bah, wat vervelend is dat.”

Ze boog de jaloezieën voor het raam iets verder uit elkaar, omdat ze aan de overkant een klasgenote zag lopen.

Carrie stond al op om een brul te geven, maar Nicole hield haar tegen. “Ze ziet je toch niet,” merkte ze op.

Vanwege de hitte waren de meisjes binnen gaan zitten en niet op het terras. De jaloezieën hielden het zonlicht aardig tegen en zorgden ervoor dat je niet naar binnen kon kijken. Aan het plafond draaide een ventilator.

“Lupens... Lupens,” sprak Lucy zachtjes tegen zichzelf.

“Maak je toch niet druk,” vond Carrie. “Wat maakt het uit of je er op kunt komen of niet? Het heeft toch niets met die pyromaan te maken. We moeten Van Dieren en Waterdrager eens onder de loep nemen. Is Waterdrager wel bioloog? Waarom zit die sjieke Van Dieren niet in het Boulevard Hotel? Die twee zijn onze voornaamste verdachten. De andere bezoekers van de lezing kennen we tenslotte allemaal. Die komen uit het dorp en de bakker is heus niet plotseling in een pyromaan veranderd.”

Lucy keek verrast op. Carrie had gelijk. Er waren geen vreemden bij de lezing geweest en dat beperkte het aantal verdachten aanmerkelijk. “Waterdrager,” mompelde ze nu.

“Hij is wel vreemd, maar als je het mij vraagt ongevaarlijk. Natuurlijk zou het kunnen dat hij net doet alsof hij bioloog is.

Niemand kijkt raar op als zo iemand alleen door het bos struint.”

Nicole giechelde toen ze aan Waterdrager dacht. “Elke keer als je wat tegen hem zegt, schrikt hij zich een hoedje. Hij is net zo verstrooid als je vader.”

“Het moet Van Diederer zijn,” meende Carrie. Maar ze weifelde. “Hij is zo aardig. Hebben jullie die draagbare telefoon van hem gezien? Dat is nog eens een gaaf ding. Laatst mocht ik er even mee bellen, omdat ik hem zo mooi vond. Tof was dat.”

“Misschien is hij wel tè aardig,” oordeelde Nicole achterdochtig.

“We moeten hun schoenen te pakken zien te krijgen,” vond Lucy en ze grijnsde even. “Zonder ze te moeten poetsen.”

Carrie kreeg prompt een idee. Het was gewaagd, maar wel te doen, dacht ze. Haar ondeugende trekken werden nog kwajongensachtiger, terwijl ze het de anderen vertelde. “Als we vanavond aan tafel eens net doen alsof we iets hebben laten vallen. Dan vragen we of ze hun voeten willen optillen en kijken snel hoe de verschillende schoenzolen er uitzien.” Carrie zweeg triomfantelijk.

Lucy's gezicht spleet in een brede lach. “Dat is wel iets voor Nicole,” vond ze.

“Voor mij?” schrok Nicole.

“Als jij het vraagt, krijgt niemand argwaan,” beweerde Lucy vol overtuiging. Nicole wilde tegensputteren.

Lucy keek naar buiten en legde snel haar vinger op haar

lippen. “Ssst, daar heb je mevrouw Faber.”

Op het terras, aan de andere kant van het raam, zagen ze hoe mevrouw Faber van de apotheek haar omvangrijke gestalte in een terrasstoel liet zakken.

“Is zij geen vriendin van je moeder?” vroeg Nicole zachtjes. Lucy gebaarde nogmaals dat ze stil moest zijn. Ze had helemaal geen zin in een praatje met mevrouw Faber. Mevrouw Faber was nogal bemoeizuchtig. Ze had zelf geen kinderen en deed altijd vreselijk aanhalig. Als Lucy ergens een hekel aan had, dan was het wel aan volwassenen die het nodig vonden over je bol te aaien alsof je een ukkie van vijf was.

Mevrouw Faber was in gezelschap van een vrouw die de meisjes vaag kenden, maar niet direkt thuis konden brengen.

“Doe mij maar een vruchtencoupe, Mario,” bestelde mevrouw Faber luid en duidelijk.

De andere vrouw wilde citroenijs.

“Het is toch verschrikkelijk,” zuchtte mevrouw Faber. “Die arme, arme Dolly! Eerst zo'n griezelig brandalarm en nu dit. Denk je echt dat ze het hotel moeten sluiten?”

Die opmerking kwam zo onverwacht dat Lucy's ijslepel in de lucht bleef hangen.

De andere twee keken elkaar bevreemd aan en spitsten hun oren.

De vaag bekende vrouw ging er eens goed voor zitten. “Dat heeft mevrouw Rozebottel zelf tegen mijn man gezegd,” antwoordde ze op vertrouwelijke toon. “Ze zei dat ze

onmogelijk zo'n sprinklerinstallatie en al die andere brandwerende dingen konden betalen.” De vrouw haalde haar schouders op. “Mijn man kan er ook niets aan doen,” meende ze. “Hij houdt zich slechts aan de voorschriften. Het hotel is brandgevaarlijk. Als ze geen goede brandbeveiliging aanleggen, dan wordt de boel door de brandweer gesloten. Je kunt tenslotte geen uitzonderingen maken. Zeg nou zelf, ze zitten daar midden in de bossen. Levensgevaarlijk toch?” “Natuurlijk,” beaamde mevrouw Faber direkt. “Tja, konden we maar iets doen... Wacht eens even. Ik zou Hector Krol eens kunnen polsen. Hij heeft nog altijd een zwak voor Dolly. Misschien dat hij een oplossing weet.”

Die laatste woorden gingen aan Lucy voorbij. Hevig ontsteld had ze haar ijslepel laten vallen. Carrie en Nicole ontweken zenuwachtig haar blik.

Vaag had Lucy vanmorgen iets opgevangen over een inspectie door de brandweer. Het was niet iets waar ze zich zorgen over had gemaakt.

“Laten we gaan,” zei ze nu met verstikte stem. Ze stond op zonder iets te zien en stootte daarbij haar ijscoupe omver.

“Lucy! Kindje...” schrok mevrouw Faber toen het drietal naar buiten kwam.

Lucy passeerde haar zonder iets te zeggen. Ze rukte haar fiets van de standaard en racete al weg voordat Carrie en Nicole goed en wel waren opgestapt. Het hele eind naar hotel Rozebottel fietste ze alsof haar leven ervan afhing, daarbij Carrie en Nicole ver achter zich latend.

De twee meisjes deden geen moeite haar in te halen. Ze begrepen best dat Lucy nu nog maar één ding wilde: haar moeder om opheldering vragen.

In zijn kamer in hotel Rozebottel inspekteerde de pyromaan zijn uitrusting. Hij wilde niet langer wachten. Hij wilde actie! Hij had de boel inmiddels grondig bekeken. Het kon. Het moest nu! Er was al veel te veel politie op de been. Als hij nog langer wachtte, kon het weleens hachelijk worden. Eens kijken... lucifers, verrekijker, jerrycan...

“Mam! Mam! Waar is ma?” Verward stormde Lucy het hotel binnen.

“In haar kantoor,” antwoordde J.J., die met een arm vol glanzend gepoetste schoenen op weg was naar boven. “Maar ze heeft bezoek, hoor. Je kunt niet zomaar...”

Lucy was al weg. Niets of niemand kon haar tegenhouden. Al had haar moeder de koningin op bezoek. “Mam, mam! Mevrouw Faber zegt...”

“Lucy!” berispte haar moeder scherp. “Schreeuw toch niet zo. Maak eens netjes kennis met meneer Lupens.”

Een rijzige, grijze heer keerde zich naar haar toe en knikte. Lucy stak nors haar hand uit en terwijl ze dat deed, viel het muntje. Lupens Drive-in Snackpaleizen! Natuurlijk! Ze herkende de naam en ze herkende de man. Hij was laatst nog op tv geweest. Door het hele land opende hij drive-in snackbars.

“Dag, Lucy,” sprak hij zalvend. “Wat een mooie naam heb jij.”

Dat vond Lucy nogal meevallen. Bah, wat was die vent klef. Lupens had bovendien een wat vette glimlach, zag ze. Dat was haar op tv ook al opgefallen. Hij deed zich voor als een allemansvriend, maar ze betwijfelde of hij dat wel echt was. “Lucy, ik heb nu geen tijd,” zei Dolly. “Ik ben in gesprek, zoals je ziet.”

Lucy vond dat haar moeder er zorgelijk uitzag. “Maar mam, het is dringend. Mevrouw Faber zegt...”

“Straks!” zei Dolly streng en met haar ogen dwong ze Lucy het kantoor te verlaten.

Lucy droop ongelukkig af. Ze had een nare smaak in haar mond. Het kon niet waar zijn. Of toch? Stel je voor dat het hotel zou worden gesloten. Dan zouden ze moeten verhuizen. Dan konden ze nooit meer verstoppertje spelen in dat gekke, oude huis. Nooit meer door de bossen dwalen. Nooit meer van Coba's kookkunsten genieten. Nooit meer... Lucy's lippen trilden. Ze beet erop, zo hard dat het een beetje begon te bloeden.

Buiten zag ze Carrie en Nicole samen met Mike en J.J. Ze stonden hevig te gebaren. Nicole wees naar haar.

Maar Lucy wilde nu niet praten. Ze had moeite om zich goed te houden. Daarom ontsnapte ze naar de eetzaal en hurkte neer bij de buffetkast.

“Dag, poesjes,” fluisterde ze. “Wat liggen jullie daar veilig in je holletje.”

Een van de kittens was onder Dokus vandaan gerold en probeerde op wankelende pootjes naar Lucy te kruipen.

“Wat ben jij een klein spruitje,” zei Lucy en ze produceerde een waterig glimlachje.

Het leek alsof de poesjes haar stemming aanvoelden. Dokus deed geen moeite haar kind terug in het nest te krijgen.

Lucy stak haar wijsvinger uit. Het kleine poesje snuffelde eraan en kukelde prompt omver. Lucy moest ondanks zichzelf zachtjes lachen. Ze haalde eens diep adem. Ze moest nu toch echt met de anderen overleggen. Een Rozebottel liet zich tenslotte niet kennen. Een Rozebottel sloeg terug!

Heel zachtjes duwde ze het kleine poesje terug naar Dokus.

“Dag, allemaal,” fluisterde ze en toen liep ze naar buiten om de anderen van het laatste nieuws op de hoogte te brengen.

“Ja maar dat kan toch niet!” brulde Mike. “Waar moeten we dan wonen? Heb je het wel goed gehoord?”

“Misschien moeten we wel naar een gewoon huis,” dacht J.J. en hij vroeg zich ontsteld af of je in zo'n huis wel proeven kon doen.

“Ik ga niet weg!” reageerde Mike prompt.

“Ik ook niet,” zei Lucy. “Er moet iets op te vinden zijn.”

“Heb je al met je moeder gepraat?” vroeg Carrie voorzichtig. Lucy schudde haar hoofd. “Ze stuurde me weg.” Een sombere stilte daalde over het groepje neer.

“Staan jullie stommetje te spelen?” lachte Muis, die net aan kwam fietsen. Ze wist niet hoe zeer ze het bij het rechte eind had.

Carrie opende haar mond om Muis op de hoogte te brengen. Mike gaf haar direkt een gevoelige por. O ja, dat was ook zo.

Ze zouden Muis negeren. Met een klap sloot Carrie haar mond.

“Kijk,” wees Nicole. “Daar is je moeder. Is dat die vent?”

“Dat is Lupens,” bevestigde Lucy. Ze zagen dat de man afscheid nam.

Niemand luisterde naar haar. Ze bestormden Dolly.

“Mam! Mam! Is het waar?” “Moeten we het hotel sluiten?”

“Waar moeten we wonen?”

Ze spraken allemaal door elkaar en Dolly vroeg geschrokken om stilte.

“Hoe weten jullie dat?” vroeg ze ontsteld.

Lucy vertelde over mevrouw Faber.

Dolly keek bezorgd naar haar man, want Fred was er ook bij komen staan. “Misschien moeten we toch die grond maar verkopen,” begon ze voorzichtig.

Fred liep rood aan. “Nooit!” brieste hij opgewonden. “Dan komt er nog zo'n vreselijke drive-in snackbar. Pal naast de deur. Ze kappen alle bomen. Ze leggen grote parkeerplaatsen aan. De dieren verdwijnen.”

Dolly pakte haar man zachtjes bij de arm. “We hebben geen keus,” zei ze overredend. “Als we niet aan Lupens verkopen, moeten we het hotel sluiten. Is dat dan wat je wilt?”

Fred wist geen woord uit te brengen.

De kinderen Rozebottel volgden met open mond de discussie.

“Wil Lupens het hotel kopen?” vroeg Mike, die er niks van snapte.

“Lupens wil de grond bij het meer kopen,” verduidelijkte Dolly. “Met het geld zouden we de brand beveiliging kunnen aanleggen.”

“De grond bij het meer...” fluisterde Nicole.

“Dan komt er zo'n enorme hamburgertent,” mompelde Lucy. Zo dol op hamburgers was ze nu ook weer niet.

“Nou, verkoop het dan,” vond Mike, wiens liefde voor het huis het won van zijn passie voor moeder Natuur.

Dolly keek naar haar man. “We moeten er nog maar eens een nachtje over slapen,” besloot ze ten slotte.

HOOFDSTUK 12

Opeens was de ontmaskering van de pyromaan dringender dan ooit. Als er nu brand uitbrak, was er geen redden meer aan.

Dolly had het uitgelegd. Met de bestaande beveiliging was één vlammetje voldoende om het hotel in een mum van tijd volledig in de as te leggen. Dan waren ze pas echt alles kwijt. 's Avonds aan tafel was de stemming geforceerd. Dolly probeerde opgewekt te doen, maar het ging haar niet al te best af. Lucy was zwijgzaam en teruggetrokken. Ze bediende, samen met Carrie en Nicole. Haar twee vriendinnen liepen op eieren. Zo kenden ze Lucy niet. Ze was helemaal van slag. “Gezellig is het hier,” vond Muis sarcastisch. Muis zat aan tafel bij de andere Rozebottels. Ze wist nog van niets, want niemand sprak tegen haar. “Mag ik de ketchup even?” Dolly en Fred luisterden niet. Ze waren in gedachten verzonken. Mike en J.J. negeerden Muis. “Reuze bedankt, hoor,” bitste Muis, die zelf maar over tafel reikte. Bij een tafel verderop begon Nicole vol overtuiging aan haar opvoering. “O shit!” riep ze uit. “Daar gaat mijn oorbel.” Waterdrager, Van Dieren en mevrouw Sweering deelden gezamenlijk de tafel. Nicole voorzag hen juist van groente toen ze zogenaamd haar oorbel verloor. Direkt dook Nicole naar beneden. “O nee, hè,” jammerde ze. “Het is nog wel een zilveren. O, kunt u misschien even uw

voeten optillen? Waar is hij nou?"

Mevrouw Sweering trok bereidwillig haar voeten op.

Nicole ging rustig door. "Wat zal mijn moeder boos zijn! Ik heb ze voor mijn verjaardag gekregen. Waar is die oorbel? Ik zie hem nergens."

Nu trokken ook de beide mannen hun voeten omhoog.

Nicoles ogen flitsten heen en weer. Van de ene profielzool naar de andere.

"Zal ik even helpen zoeken?" bood Van Dieren aan.

"Nee, nee, meneer Van Dieren," riep Nicole. "Niet bewegen, alstublieft!"

"Je hoeft me geen meneer te noemen, hoor," deed Van Dieren amicaal. "Zeg maar J.P. Dat doet iedereen. En ik vind het helemaal niet erg om even te helpen."

Onder tafel verstarde Nicole een moment. Het leek of haar iets te binnen ging schieten. Op het moment dat hij J.P. zei, toen... maar nee, het wilde weer niet komen. Hou je hoofd erbij, Nicole, zei ze tegen zichzelf. Toen plooiden een tevreden glimlach Nicoles mond. Wauw, het was gelukt! Daar was het ontbrekende stukje, duidelijk zichtbaar als je wist waar je naar zocht. Eigenlijk was het reuze simpel. Het gipsmodel had ze niet eens nodig.

"Ik heb hem!" riep Nicole triomfantelijk en ze kwam omhoog met de oorbel, die al die tijd in haar broekzak had gezeten.

"Hartstikke bedankt, hoor!" zei ze. "Wat een geluk dat ik hem toch nog heb gevonden."

Nicoles gezicht had die o zo onschuldige glimlach waar

niemand tegen bestand was. Het hele toneelstukje was zo levensecht geweest dat het bij niemand opkwam dat ze maar deed alsof.

“Grote klasse, hoor,” zei Carrie in de keuken en ze klopte Nicole bewonderend op de rug. “Weet je wie het is?”

Nicole keek eerst naar Lucy. Er had al die tijd een lege, sombere blik in Lucy's ogen gelegen. Nu was er echter een flits van belangstelling. Lucy's gebruikelijke nieuwsgierigheid won het.

“Krijgen we het vanavond nog te horen of hoe zit dat?” merkte Lucy op en ze produceerde een schuin lachje.

Nicole grijnsde opgelucht terug. Samenzweerderig boog ze zich naar de anderen en vertelde hun wat ze gezien had.

In de eetzaal was de pyromaan aan hevige spanningen ten prooi gevallen. Zijn gedachten vlogen heen en weer als een vogel in een kooitje. Vandaag had hij nog meer brandweerlieden gezien. Het was alsof ze hem in de gaten hielden. Alsof ze het wisten. Wat moest hij doen? Hij wilde toeslaan. Snel en geruisloos. Hij wilde vlammen horen loeien. Dit kon de mooiste brand worden uit zijn hele carrière. De grootste die hij ooit had gesticht. Deze brand zou hem beroemd maken. Ze zouden met respect spreken over de pyromaan die dat enorme stuk bos had laten afbranden.

In de ogen van de pyromaan verscheen een koortsachtige gloed. Onder tafel balde hij zijn vuisten. Ze wilden hem dwarsbomen, maar dat zou ze niet lukken. Snelheid, daar ging het om. Hij kon niet langer wachten. Tenslotte was hij de

expert. Vastbesloten keek hij op. Recht in de peinzende ogen van de oude mevrouw Sweering.

Vuur! dacht de pyromaan. “Zalige sperzieboontjes, nietwaar?” zei hij hardop.

“Zeker,” antwoordde mevrouw Sweering. “Houdt u van sperziebonen?”

“Nou en of!” zei de pyromaan (en van vuur!) dacht hij.

“Gaat u straks nog een avondwandelingetje maken?” wilde mevrouw Sweering weten.

“Denk ik wel,” zei hij. (En dan komt er vuur, vuur, vuur!)

“Misschien loop ik wel even een eindje met u mee,” glimlachte de oude dame vriendelijk.

“Nee!” zei de pyromaan scherp en hij schoof met een ruk zijn stoel naar achteren.

Mevrouw Sweering zweeg onthutst.

Een half uurtje later wandelde de pyromaan naar buiten. Een prettige opwindung maakte zich van hem meester en hij floot zachtjes een deuntje. Uit het zicht van het hotel bleef hij staan, likte aan zijn vinger en stak die in de lucht. Mooi, er blies een zachte zomerbries vanaf zee landinwaarts. Dat kwam goed uit. Voor de zoveelste keer controleerde hij de inhoud van zijn zakken. Er zat niet veel in. Enkel wat extra lange lucifers, die worden verkocht om open haarden aan te steken. De jerrycan had hij ook. Meer had hij niet nodig, want dit keer kwam er geen waarschuwing. Hij zou hen laten boeten! Opgetogen vervolgde de pyromaan zijn weg.

Een flink eind achter hem renden Lucy, Carrie en Nicole de

oprijlaan af. Muis was er niet bij, want zij werd doodgezwegen en ook van Mike hadden de dames hun bekomst. Zolang ze zorgden dat de pyromaan hen niet zag, waren meer bewakers niet nodig.

“Opschieten!” spoorde Lucy de andere twee aan. “Straks raken we hem kwijt.” Haar gedachten maalden. Ze moest de pyromaan in de gaten houden. Straks zou hij haar geliefde hotel in brand steken. Dat mocht niet gebeuren. Nooit! De hele achtervolging was pas op het laatste moment bij de drie vriendinnen opgekomen. Na Nicoles onthulling was er nauwelijks tijd geweest om na te denken en te overleggen. Toen ze de pyromaan naar buiten zagen lopen, hadden ze er eenvoudig achteraan gemoeten.

“Hé, waar gaan jullie heen? Mag ik mee?” J.J. kwam achter hen aan.

“Ga weg!” schreeuwde Lucy over haar schouder. “We gaan achter de pyromaan aan.”

Verongelijkt bleef J.J. op de oprijlaan staan. “Ik mag ook nooit eens mee!” schreeuwde hij. “Ik zeg het tegen ma!” Lucy haalde haar schouders op. Dat maakte niets meer uit. Als ze de pyromaan nu maar niet uit het oog verloren. Dat was het belangrijkste.

“Wacht even tot hij om de bocht verdwenen is,” riep Carrie. “Als we te dichtbij komen, ziet hij ons.” Even hielden de meisjes halt.

Voor Nicole was dat aanleiding om met bezwaren te komen. “Dit is hartstikke gevaarlijk,” siste ze. “Kunnen we niet gewoon

de politie bellen?”

“Die gelooft ons echt niet,” meende Carrie. “We zorgen er toch zeker voor dat hij ons niet ziet.”

“Maar wat als hij brand sticht?” probeerde Nicole opnieuw. Lucy had direkt een antwoord klaar. “Dan sprinten we zo snel mogelijk naar huis om iedereen te waarschuwen. Stel je voor dat hij brand sticht als niemand het ziet. Dat is nog veel erger.” Daar kon Nicole geen speld tussen krijgen.

De pyromaan was intussen om de bocht verdwenen en ze zetten opnieuw de pas erin. Het was maar goed dat de weg zoveel bochten had. Anders hadden ze de achtervolging wel kunnen vergeten. Bij iedere bocht wachtten ze even en ze gingen pas verder als de man bijna om de volgende verdwenen was.

Algauw kwamen ze in de buurt van het meer. Nog een bocht en de verboden-toegangborden kwamen in zicht.

Lucy ging de anderen voor.

Behoedzaam rondden ze de laatste bocht, klaar voor een duik in het struikgewas als hij te dichtbij mocht zijn. Toen ze echter de laatste meters hadden afgelegd, zagen ze dat de weg voor hen leeg was. Ook tussen de bomen was geen spoor te bekennen van de pyromaan.

“We zijn te laat. Hij moet linksaf geslagen zijn,” meende Lucy. “Naar het meer.”

Geen van drieën wilden ze eigenlijk het bos in.

“Wat doen we?” vroeg Carrie. “Gaan we verder?” Ze richtte zich expres tot Lucy, want Nicoles mening was doorgaans

duidelijk.

Lucy keek naar het bos en dacht aan haar geliefde hotel. “We zijn nu al zo ver gekomen,” dacht ze. “We kunnen het beste doorzetten.”

“We kunnen toch ook wachten tot hij terugkomt?” stribbelde Nicole tegen.

Maar Lucy was niet te houden en als Lucy het durfde, kon Carrie zich niet laten kennen. Aangezien Nicole niet alleen achter wilde blijven, moest ze de anderen wel volgen. Uiterst voorzichtig betraden ze het bospad. Het werd nog lang niet donker, maar onder de bomen trad je een schemerwereld binnen. Dicht op elkaar liepen ze langzaam verder, opschrikkend van iedere vogel, die nog harder schrok van hen. Hier en daar klonk het gekrijs van meeuwen helder in de stilte. In de verte ruiste de zee.

“Wat is het hier stil, hè?” fluisterde Nicole. Het was haar nog niet eerder opgevallen.

Na een paar minuten zagen ze voor hen de lichte open plek waar het late zonlicht op het water scheen.

“Voorzichtig nu,” waarschuwde Lucy zachtjes.

Op handen en voeten kropen ze verder, steeds zoveel mogelijk tegen de bomen aangedrukt. Toen waren ze aan de rand.

Verborgen door de plantengroei keken ze uit op het meer, dat er net zo fris en koel bij lag als anders.

“Hij is hier niet/” zei Lucy.

De open plek was uitgestorven. Nergens zagen ze beweging.

Alleen het water kabbelde zachtjes tegen de oevers.
“Hij is zeker ergens anders het bos ingegaan,” meende Carrie. Ze ging staan en haalde eens diep adem.

Lucy en Nicole kwamen naast haar omhoog uit het struikgewas.

“Toe, laten we gaan,” smeeke Nicole. “Er is hier niemand. Dat zien jullie zelf.”

Lucy was teleurgesteld dat ze hem kwijt waren, maar toch ook wel opgelucht omdat ze zich steeds minder op haar gemak ging voelen.

Carrie was het met Nicole eens. “Wat mij betreft, gaan we naar huis,” zei ze dan ook. “Het heeft geen zin te gaan zoeken. Met z'n drieën vinden we hem nooit.”

Lucy maakte echter geen aanstalten op weg te gaan naar huis. “Vraag je je af wat hij nu aan het doen is?” raadde Carrie haar gedachten. Lucy knikte.

“Misschien is het toch beter alles aan je moeder te vertellen,” probeerde Nicole. “Daar komt niets van in!”

Een vreemde stem klonk akelig luid door het bos. Vogels stegen klapwiekend op van schrik. Als gestoken draaiden de meisjes zich om. “Ieieie!” gilte Nicole.

Carrie struikelde achteruit en viel tegen haar aan. Lucy verstijfde.

Wijdbeens op het pad stond de pyromaan en hij Was niet van plan opzij te gaan.

HOOFDSTUK 13

Eindelijk zagen ze hem in zijn ware gedaante. Weg was de joviale glimlach. Weg de vriendelijke manieren. Zijn keurige kledij en het zakenkoffertje konden hen niet langer misleiden.

Het was Jan-Pieter van Dieren en hij leek een heel andere man. In zijn ogen gloeide een krankzinnig licht. Zijn gezicht had een bleke, ongezonde tint en zijn mond was een dunne, rechte streep van woede en haat. “Zo dames!” zei hij sarcastisch. “Aan de wandel?”

Toen giechelde hij en het was het akeligste geluid dat de meisjes ooit gehoord hadden.

“Jullie dachten slim te zijn, hè? Jullie dachten mij te kunnen achtervolgen...” Het gegiechel stierf weg. Een loodzware stilte daalde neer over het bos. Zelfs de vogels zwegen alsof ze de dreiging voelden.

Nicole voelde zich vreemd draaierig. Het was net alsof ze in een nachtmerrie verzeild was geraakt en neerkeek op zichzelf. Carries lippen prevelden geluidloos woorden. Fel staken de sproeten af tegen haar doodsbleke gezicht.

Op het gelaat van Van Dieren verscheen een wilde grijns van triomf. “Zijn jullie bang? Waarom zijn jullie bang?” Hij stak een hand in zijn zak. “Hiervoor soms?”

Toen ze zag wat hij uit zijn koffertje haalde, werd Lucy's keel dichtgeknepen van angst. Haar hele lichaam verstarde van

afgrijzen. Dit kon hij toch niet menen?

Maar hij meende het wel.

“Zien jullie wat dit is?” lachte Van Diedereren. “Kijk maar eens goed.” Met een boosaardig genoegen draaide hij de dop van de jerrycan en begon de struiken en takjes naast het pad te begieten.

Carrie gilte hysterisch en ze deinsden achteruit.

“Nie...niet doen,” stamelde Lucy zwakjes.

Van Diedereren keek haar lachend aan. Toen haalde hij een lucifer uit de doos, stak hem aan en wierp hem op de grond. De meisjes sprongen weg toen de benzine met een enorme steekvlam ontbrandde.

Verstijfd staarde Lucy naar de vlammen, een kort moment niet in staat zich te bewegen. Toen sprong ze wild naar voren om het vuur uit te trappen. “Niet doen! Niet doen!” gilte ze. Geschrokken stapte ze weer achteruit toen haar schoen bijna vlam vatte.

“Jullie kunnen me toch niet tegenhouden!” lachte Van Diedereren en hij goot in het wilde weg benzine in het rond. Daarna wierp hij opnieuw een brandende lucifer in het bos. En nog een. En nog een.

Binnen de kortste keren stond het bos om hen heen in brand.

“Stop!” krijste Nicole. “Waarom bent u zo gemeen?”

Waarom...” Tranen biggelden over haar wangen.

Als verdoofd deinsden de meisjes achteruit. Ze konden niets tegen het vuur beginnen. Het was te veel en te fel. Ze konden

de pyromaan niet tegenhouden.

Algauw werd de situatie gevaarlijker. De vlammen verspreidden zich likkebaardend, ze werden groter en kropen omhoog langs de boomstammen.

“We moeten iets doen!” riep Lucy. Ze rukte woest een struikje uit de grond en sloeg als een bezetene om zich heen. Carrie schepte met haar handen zand en gooide het op de vlammen.

Nicole had haar bloes uitgetrokken en mepte naar het oprukkende vuur, dat zich niets aantrok van haar wanhopige pogingen.

“Help!” schreeuwde Lucy. “Help!”

In een mum van tijd was het pad onzichtbaar door de vlammen. Aan de andere kant van het vuur hoorden ze de waanzinnige lach van Van Dieren. Die werd al snel overstemd door het knetteren van brandend hout.

Het vuur kwam hun kant uit, zag Lucy. Het werd aangewakkerd door de eeuwige zeebries.

“Help! Help!” krijste Nicole nu ook. Haar bloes had vlam gevat en ze had hem in het brandende struikgewas gegooid.

“Wat moeten we doen?” schreeuwde Carrie boven het lawaai van de brand uit. “Kunnen we niet met water blussen? Uit het meer?”

“Er zijn hier geen emmers,” riep Lucy wanhopig. “Pas op!” Nog net op tijd trok ze Carrie weg. Pal naast haar raakte een fel brandende tak de grond.

Lucy deinsde nog verder terug. De gloed van het vuur

brandde haar huid en schroeide haar wimpers.

Nicole had een arm beschermend omhoog geheven, terwijl ze als een bezetene naar de vlammen bleef trappen. Ze moest volhouden!

“Het vuur komt deze kant uit,” riep Carrie ongerust en ze sprong opnieuw naar achteren.

Ontzet zagen ze hoe de vlammen zich in hoog tempo verspreidden. Ze sprongen van boom tot boom en ontwikkelden een razende kracht. Ze gingen zelfs sneller dan de meisjes konden rennen. Met geen mogelijkheid konden ze er omheen komen. Ze zouden het vuur zelfs niet voor kunnen blijven. Doodsbang keken ze naar een muur van vlammen die hen gemakkelijk kon verslinden.

Hun situatie was werkelijk hopeloos, realiseerde Lucy zich. Koortsachtig probeerde ze een manier te bedenken om aan de vlammen te ontsnappen.

“We zullen verbranden,” snikte Nicole, terwijl ze op haar knieën zakte. “O moeder, ik ben zo bang. We komen er nooit meer uit.”

Lucy en Carrie sleurden haar naar achteren toen het vuur opnieuw een uitval deed. De vlammen brulden en tierden als een groot, gulzig beest. Wie had ooit gedacht dat een brand zo'n lawaai maakte. Je moest schreeuwen om er bovenuit te komen.

Lucy keek wanhopig om zich heen. Waar moesten ze naartoe? Zaten ze echt als ratten in de val? De open plek bood niet voldoende bescherming. Het vuur verspreidde zich

al rondom hen.

Lucy hoestte. Donkere rookwolken torenden hoog in de lucht en verduisterden de open plek. Haar ogen begonnen te tranen, want de rook was scherp en prikte. Om hen heen kolkten golven hete lucht die pijn deden en zorgden dat ze nog meer terrein verloren. Er was nu nog maar één plek waar ze het even konden uithouden. Dat was in het water.

Lucy trok de andere twee mee naar het meer. Struikelend bereikten ze het water en ze lieten zich er meteen in vallen. “Ik... heb... het zo... benauwd,” hijgde Nicole. Haar grote, angstige ogen puilden uit en haar hand ging naar haar keel. De andere twee hoestten en hijgden ook. De gulzige vuurzee zoog alle zuurstof naar zich toe, zodat er voor hen maar weinig overbleef.

“Neee!” Carrie gilte schor.

Een regen van brandende takken plonsde rondom haar in het water.

Lucy keek in paniek om zich heen. Donkere rookwolken belemmerden het zicht, maar ten slotte ontdekte ze toch de vierkante vorm van het vlot. “Vlug!” riep ze. “Help me met het vlot. We gaan helemaal in het midden van het meer onder het vlot hangen.”

Hoestend trokken ze met vereende krachten aan het vlot en zwommen het naar het midden van het meer. Het vlot was nat en zou hen hopelijk beschermen tegen brandende takken. Alle drie doken ze eronder. Zo konden ze net hun hoofd boven water houden om te ademen.

Net op tijd, want een vonkenregen sproeide opnieuw over het meer.

Het is zo zinloos, dacht Lucy even moedeloos. Hoe lang konden ze dit volhouden? Niemand wist waar ze waren.

Niemand wist wat er hier gebeurde. Ze waren klein, kwetsbaar en nietig zoals ze daar in het water dreven, terwijl om hen heen een verwoestende ramp zich voltrok.

In hotel Rozebottel had J.J. het ook benauwd. Zij het lang niet zo benauwd als de drie meisjes in het meer.

“Wat zeg je?!” schreeuwde ma Rozebottel en ze schudde haar zoon heen en weer. “Wat zeg je?!”

“Dat ik nooit eens mee mag?” vroeg J.J. zachtjes en verbouwereerd.

“Nee, daarvoor! Wat je daarvoor zei!” riep Dolly ontzet.

“O,” zei J.J. sloom en hij dacht even na. “O ja, ze gingen achter de pyromaan aan en ze renden de weg af.”

Terstond liet Dolly haar zoon los. Ze zette koers naar de buitendeur.

“Mam! Mam!” Mike kwam als een bezetene de trap af stormen. “Ik was op de bovenste verdieping om de scharnieren van dat piepende raam te smeren...”

“Ja, ja, jongen,” sprak Dolly ongeduldig. “Dat is erg fijn, maar ik heb nu iets anders aan mijn hoofd.”

“Maar mam!” riep Mike uit. “Luister nou. Ik zag allemaal rook uit het bos komen!”

Dolly's gezond blozende gelaatskleur verbleekte en ze draaide zich op haar hielen om. Nu werd de tweede zoon heen en

weer geschud. Dat ging iets minder makkelijk, aangezien dit exemplaar beduidend forser was gebouwd.

“Waar?!” gilde Dolly voor het eerst in paniek. “Vertel op!”

“Eh... nou... ik dacht ergens bij het meer,” hakkelde Mike onthutst.

Meer hoefde Dolly niet te weten. “Lucy, in 's hemelsnaam!” fluisterde ze. Hoe vaak had ze het haar niet gezegd: eerst denken, dan doen. Vliegensvlug holde ze naar de telefoon, waar Muis juist aan Carolien vertelde hoe leuk ze de jongen vond, die bij de strandtent van Nijsters serveerde en of Carolien soms wist of hij haar ook leuk vond. Of dat zo was, kwam Muis nooit te weten, want Dolly griste in één keer de hoorn uit haar hand.

“Nou moe!” bracht Muis verbluft uit. “Ik was heus nog maar vijf minuten aan het bellen en...”

Dolly luisterde niet naar haar en toetste razendsnel het alarmnummer in.

“Hallo? Hallo, met hotel Rozebottel...” brulde ze door de telefoon.

De kalme telefonist luisterde aandachtig toen ma Rozebottel in sneltreinvaart vertelde wat er volgens haar aan de hand was.

HOOFDSTUK 14

De pyromaan stond op de lange, kronkelende weg die dwars door het bos naar hotel Rozebottel liep. Een vage, dikke rook hing om hem heen, maar het was er lang niet zo benauwd als bij het meer, omdat de wind de andere kant op blies.

De pyromaan stond als aan het wegdek genageld. De rook kriebelde in zijn keel en zijn starende, bloeddoorlopen ogen waren op één punt gericht. Hij keek recht in het gloeiende rood van de vlammen die verderop de bomen verteerden. Nog niet eerder was hij zo dicht bij het vuur geweest. Het hypnotiseerde hem. De vlammen wenkten. De vlammen schreeuwden. Wat een pracht. Welk een verwoesting. Wat een macht bezat hij hierdoor. Pure verrukking maakte zich van de pyromaan meester. Dit was de mooiste brand, de grootste... Blind en doof voor al het andere om hem heen, merkte hij pas dat hij niet langer alleen was toen er een grote, zware hand op zijn schouder landde. De trance verdween. “Hé, wat moet dat?” gilte de pyromaan. “Niemand kan mij tegenhouden. Ik ben de beste, de grootste...”

Brandweerwagens stopten met gierende remmen.

Brandweermannen openden putdeksels en sloten slangen aan. Pompen werden geïnstalleerd en toen schoot er water recht in het helse vuur.

“Neee!!!” schreeuwde de pyromaan. “Ophouden. Allemaal ophouden.” Hij stampvoette van machteloze woede. Belletjes

speeksel vormden zich in zijn mondhoeken en het wit van zijn ogen was te zien. “Niemand kan mij dwarsbomen. Ik ben de beste. Het vuur is van mij. Ik...”

“Insluiten!” donderde agent Venendaal en hij klikte eigenhandig de handboeien dicht.

Met hulp van een andere agent pakte hij de tegenstribbelende Van Diedereren hardhandig beet en sleepte hem de gereedstaande politiewagen in.

Met zijn neus tegen het raam zag de hysterisch krijsende pyromaan hoe de eerste vlammen door het water werden gedoofd.

Een eindje verderop waren drie meisjes aan het eind van hun krachten.

“Ik hou het niet meer,” fluisterde Nicole. Haar benen werden moe van het watertrappelen. De spieren in haar bovenbenen trilden onophoudelijk en konden ieder moment verkrampen. Nicoles tranende ogen zochten die van Lucy.

Ademhalen was pijnlijk. Ze kregen alle drie te weinig lucht binnen en wat ze binnenkregen was heet als de brand zelf.

Om hen heen was de rookontwikkeling zo sterk dat het pikdonker was. Onophoudelijk vielen er brandende takken in het meer en telkens als er een op het vlot viel, krompen de meisjes ineen, verwachtend dat het zou gaan branden, dat zij zouden gaan branden.

Carrie hilde zachtjes en kreeg het daardoor des te benauwder.

Hulpeloos probeerde Lucy haar vriendinnen moed in te

spreken. “Ze hebben het nu heus wel gezien,” hijgde ze. “De brandweer... komt zo.”

Maar dat, dacht ze, kon weleens te laat zijn. Zo'n vuur was niet meer te blussen. Alles zou verbranden. Het bos. Het hotel. Haar vader en moeder en J.J. en Muis en... Lucy kneep haar ogen dicht. Haar armen werden zwaar. Niet opgeven, ging het door haar heen. Een Rozebottel liet zich niet kennen. Toch kolkte de wanhoop in haar binnenste. Waar bleef de brandweer? Waarom duurde het zo lang?

Uit alle omliggende plaatsen waren brandweerbussen uitgerukt. De twee die bij het begin van het pad stonden, hadden al hulp gekregen van zes andere. Ploegen verspreidden zich door het bos om brandgangen te graven, om te blussen en het vuur de pas af te snijden.

Persfotografen en verslaggevers verschenen, maar bleven op veilige afstand. Hoeveel hektare? De pyromaan gepakt? Drie meisjes vermist? Enkele verslaggevers spurten er al vandoor om als eerste het nieuws wereldkundig te maken.

Bij het meer duurde het een flinke tijd voordat de meisjes enige verbetering gewaar werden. Ze waren toen al praktisch bedwelmd door de rook.

Toch merkte Lucy opeens dat ze beter kon ademen. Het drong maar langzaam tot haar door, want het liefst wilde ze slapen. Heel lang slapen. Maar ze wist dat ze niet mocht toegeven. Ze moest wakker blijven, want als ze ging slapen, werd ze nooit meer wakker. Op de een of andere manier wist ze dat zeker. De anderen hadden er ook last van, merkte ze.

Af en toe gaven de vriendinnen elkaar een por als een van hen langzaam onder water dreigde te verdwijnen.

“Luus?” hijgde Carrie schor. “Ben je daar nog?”

“Ja,” raspte Lucy. “Nicole? Alles goed? Nicole?” Lucy tastte opzij en vond haar vriendin. Nicole kneep terug, ten teken dat ze nog leefde.

“Het wordt lichter,” zei Lucy zwakjes.

“Nee.”

“Jawel, het wordt lichter.”

Carrie probeerde haar rode, opgezwollen ogen iets verder te openen. Het was waar, zag ze. Het werd lichter. Zouden ze het ergste gehad hebben?

En toen hoorden ze het. Stilte. Ze hoorden de stilte. Weg was het luide gebrul van de vlammen, het razende geknetter.

Wanneer was dat gestopt? Waren ze toch even bewusteloos geweest?

Met moeite maakte Carrie haar verkrampte vingers los van het vlot, schoof moeizaam iets opzij en gluurde er onderuit.

Van die aanblik schrok ze zo dat ze pardoes losliet en onder water verdween.

Lucy en Nicole zagen haar gaan en trokken haar weer omhoog. Heel, heel langzaam alsof ze stokoude vrouwtjes waren zonder kracht in hun handen.

“Het is weg,” fluisterde Carrie. “De brand... alles. Alles... is zwart.”

Behoedzaam werkte het drietal het vlot opzij en keek.

Het was alsof ze een nieuwe wereld zagen. Een verwoeste

wereld. Een zwart, smeulend maanlandschap zonder enig leven.

Of toch? Er bewoog iets. Het kwam langzaam hun kant op. Mensen. Ja, het waren mensen. Mensen met zwarte jassen, die... in het water... handen...

Ze bezwijmden.

HOOFDSTUK 15

“Ja hoor, het gaat wel weer,” zei ma Rozebottel opgewekt tegen mevrouw Faber van de apotheek. Ze draaide al pratend het telefoonsnoer om haar vinger en zag met een half oog hoe Dokus haar vier kittens de voordeur uit dreef. “Wat zeg je? Nee, Lucy is terug uit het ziekenhuis. Carrie en Nicole zijn ook weer thuis. Ze moeten zich voorlopig rustig houden. Achteraf viel het gelukkig allemaal mee.”

Mevrouw Faber maakte meelevende geluiden door de telefoon. “Zulke meisjes toch. Om zomaar achter een pyromaan aan te gaan. Heeft Lucy mijn kadootje gehad?” “Jazeker!” antwoordde Dolly en ze dacht aan de bloes, die zeker drie maten te klein was. Lucy had er huidkeels om gelachen.

“Ze laat je hartelijk bedanken,” zei Dolly niet naar waarheid. “We zijn werkelijk bedolven onder de kaarten, bloemen en fruitschalen. Iedereen was zo ontzettend lief.”

“Dat is fijn,” zuchtte mevrouw Faber. “In het dorp leefde iedereen enorm mee. Wat een beproeving. Gelukkig gaat het nu beter. Maar luister eens, hoe zit het met het hotel?”

“Aah,” zei ma Rozebottel, die deze vraag al had verwacht. “Ik kan je in ieder geval vertellen dat we niet dicht gaan,” en binnen vijf minuten weet het hele dorp dat ook, dacht ze er achteraan. “We hebben een oplossing gevonden, maar voorlopig kan ik daar nog niets over zeggen.” En dat wilde ze

ook niet. Vanavond, tijdens de barbecue, zouden ze het grote nieuws pas vertellen. Wat zouden haar kinderen opkijken! Ze verheugde zich er nu al op.

“Wat fantastisch,” meende mevrouw Faber hartelijk. “Doe iedereen de groeten van me. Ik kom gauw eens langs.”

“Gezellig,” vond Dolly en ze beëindigde het gesprek.

Even later toetste ze zelf een nummer in. Een bekakte telefoniste meldde dat ze met het Boulevard Hotel sprak.

“Met mevrouw Rozebottel,” zei Dolly. “Mag ik Hector Krol?”

Binnen twee minuten had ze Hector aan de lijn. “Hemel, Do...Dolly,” stotterde Hector. “Dat jij me belt. Ik durfde zelf niet te bellen. Ik dacht dat de politie misschien... Ik bedoel, ben je dan niet boos?”

Een klein duveltje in haar hoofd wilde hem nog even laten zweten, maar dat kon Dolly toch niet over haar hart verkrijgen. “Op jou ben ik niet boos,” antwoordde ze dan ook vriendelijk.

Hector was enkel erg onnozel geweest en veel te goed van vertrouwen. Aan de andere kant was die Lupens ook zo glad als een aal. Hij had feilloos ingespeeld op Hectors eigendunk en zijn hebzuchtige trekjes.

“Ze hebben me alles uitgelegd,” vervolgde ma Rozebottel.

“Agent Venendaal is hier persoonlijk naartoe gekomen. Jij kon het tenslotte niet weten.”

“Nee,” zei Hector voorzichtig. “Maar ik vind het allemaal heel erg. Als ik ook had vermoed dat...”

“Natuurlijk,” onderbrak Dolly hem. “Weet ik toch. Waarom

kom je vanavond niet gezellig bij ons eten? We gaan barbecuen.”

Aan de andere kant van de lijn was het even stil.

“Nou,” zei Hector verbluft. “Graag!”

“Mooi,” antwoordde Dolly tevreden. “Ik zie je straks.” Terwijl ze de hoorn neerlegde, hoorde ze buiten een auto over het grind rijden. Dat zouden Carrie en Nicole wel zijn. Vlug haastte ma Rozebottel zich naar buiten. Spontaan omhelsde ze de beide meisjes, die door Carries moeder waren gebracht.

“Laat me jullie eens bekijken,” zei Dolly lachend. “Nou, een beetje meer kleur kunnen jullie wel gebruiken.”

“Wij zijn al helemaal beter, hoor,” beweerde Carrie direkt.

“Dat waag ik te betwijfelen,” weersprak haar moeder.

Dolly glimlachte. “Loop maar door naar achteren,” zei ze hoofdschuddend. “Lucy ligt op het terras en denkt ook dat ze de hele wereld al aankan.”

“Lucy! Joehoe!”

“Hallo,” lachte Lucy. “Ben ik blij dat jullie er zijn. Ik lig me hier stierlijk te vervelen.”

“Vertel mij wat!” grijnsde Carrie. “In bed liggen is zo saai.” Lucy schonk frisdrank voor hen in uit de kan die binnen handbereik stond. Carrie en Nicole lieten zich op de rieten stoelen zakken.

“Wat een beestenboel is het hier,” vond Carrie verbaasd. Inderdaad was in en om de schuur een compleet dierenhospitaal ingericht, vol met dieren die gewond waren

geraakt door de brand. Er waren eekhoorntjes, konijnen, vogels. Allemaal werden ze liefdevol verpleegd door pa Rozebottel en de rest van de familie.

“En moet je daar eens zien,” glimlachte Nicole.

Vanaf Lucy's schoot probeerde een piepklein poesje via haar T-shirt naar boven te klimmen.

“Dit is Spruitje,” stelde Lucy voor. “Au! Ze heeft hele scherpe nageltjes.” Lucy pakte het poesje voorzichtig beet en zette het op haar schouder, waar Spruitje enthousiast naar een van haar oorbelletjes begon te slaan.

De meisjes grinnikten verlegen. Het was vreemd om weer met z'n drieën bij elkaar te zijn. Ze hadden samen in het ziekenhuis gelegen, maar ze waren nu al meer dan een week thuis om te herstellen en dat kon hen niet snel genoeg gaan.

“Het scheelde niet veel of ik had niet mogen komen van m'n moeder,” bekende Nicole. Ze vertelde er niet bij hoe ze een paar keer gillend wakker was geworden omdat ze werd geplaagd door nachtmerries. De laatste dagen ging het gelukkig beter en had ze rustig geslapen.

Carrie roerde met haar vinger de ijsklontjes rond in haar glas.

“We zijn net langs het meer gereden,” vertelde ze. “Heb je het al gezien?”

Lucy schudde haar hoofd. “Ik mocht nog niet weg,” zei ze spijtig. “Hoe... hoe zag het eruit?”

“Vreselijk!” antwoordden Carrie en Nicole in koor.

“Je weet niet wat je ziet,” zei Nicole. “Alles is zwart en kaal. Al die prachtige bomen zijn weg.”

“Vanaf de weg kun je het meer gewoon zien liggen,” vulde Carrie aan. “Zo kaal is het er opeens.”

Lucy zuchtte terneergeslagen. “Ik heb nog zo vaak aan die brand liggen denken. Dat we daar ooit uitgekomen zijn.”

De andere twee knikten. Dat was echt een wonder geweest. Dolly stak even haar hoofd om de keukendeur. “Hebben jullie nog genoeg te drinken?” riep ze vrolijk.

De meisjes knikten.

“Wat is je moeder goedgehumtst,” merkte Carrie op toen Dolly weer weg was.

“Mmm,” zei Lucy. “Ik heb zo'n donkerbruin vermoeden dat er goed nieuws is. Ik heb al geprobeerd haar uit te horen, maar ze laat niets los.”

“Zou het over het hotel gaan?” vroeg Nicole hoopvol.

“Dat kan bijna niet anders,” oordeelde Lucy. “Dat is het enige waar iedereen aan denkt.” Ze boog opzij en viste een verfromfaaide krant tussen de stripboeken uit. “Hebben jullie het gelezen? Over de pyromaan? En die Lupens is ook een lekkere, hè?”

Het bericht stond pontificaal op de voorpagina.

Snackbargigant maakt gebruik van branden. In het artikel werd duidelijk beschreven hoe de vork in de steel zat. De pyromaan had altijd vervallen hotels uitgekozen, omdat daar de brandbeveiliging minder goed was. Telkens als er zo'n hotel in vlammen op was gegaan, duurde het niet lang of Lupens dook op om voor een habbekrats de grond te kopen. Hij had ontdekt dat dergelijke hotels vaak onderverzekerd

waren, omdat de eigenaar het niet op kon brengen om het volle pond te betalen. Niet veel later verrees er dan een drive-in snackbar op die plek.

Na verloop van tijd had Lupens niet meer afgewacht waar de pyromaan zijn slag zou slaan, maar was hij zelf op zoek gegaan naar geschikte locaties. Hij had handig gebruik gemaakt van de angst voor de pyromaan. Bij vervallen hotels als Rozebottel was het vaak al voldoende om door middel van een anoniem telefoontje een brandmelding te doen. Loos alarm natuurlijk, maar vaak vertrokken dan de gasten en de brandweer controleerde zo'n hotel nog eens extra op brandveiligheid. De inkomsten van het hotel in kwestie liepen terug, terwijl grote uitgaven voor de brandveiligheid noodzakelijk waren. Op dat moment dook Lupens dan op om als reddende engel een bod uit te brengen op het hotel.

“Dat heb ik altijd al gedacht,” pochte Nicole.

“Ja, ja,” vond Carrie schamper. “Dat kun je achteraf gemakkelijk zeggen.”

“Nee heus!” verdedigde Nicole zichzelf. “Dat telefoontje aan Hector en dat aanbod aan je moeder vond ik toen al vreemd. En weten jullie nog dat je vader zich opwond over dat krantebericht. Die snackbar op de plek van het afgebrande Duinzicht? Dat was ook een drive-in snackbar van Lupens.” Nicole ging verzitten. “Weten jullie dat die dasspeld ook van Lupens was? Het stond op zijn visitekaartje. Jacobus Lupens. J.L. Het heeft lang geduurd voor ik daar eindelijk achter was.” Lucy knikte. “We hadden het eerder moeten begrijpen,”

zuchtte ze.

Carrie haalde haar schouders op. “Zo overduidelijk was het nu ook weer niet,” vond ze. “De politie heeft hem tenslotte ook niet verdacht. Wie doet er nou zoiets? Alsof er nergens anders plek is voor zo'n eetpaleis.”

“Hij wilde zeker alleen de mooiste plekjes hebben,” meende Nicole. “Plekjes die niet te koop zijn. En liefst zo goedkoop mogelijk.”

“Eigenlijk was het dus stom toeval dat we die brandmelding kregen op het moment dat ook de echte pyromaan in het hotel zat,” merkte Carrie peinzend op.

“Wat zal hij op z'n neus gekeken hebben,” grinnikte Lucy. “Blijkbaar was jullie hotel een voor de hand liggend doelwit,” meende Nicole.

Lucy zuchtte. “We zijn echt hartstikke stom geweest. Op het laatst hadden we tenslotte maar twee verdachten. Waterdrager en Van Dieren. We hadden het gewoon aan mijn vader kunnen vragen. Iemand die voor bioloog speelt, kan een echte bioloog niet voor de gek houden.”

“Weet je wat ik weleens zou willen weten,” begon Nicole. “Ik zou weleens willen weten wat Hector met dit alles te maken heeft. Helemaal snappen doe ik het nog steeds niet en over hem heeft helemaal niets in de krant gestaan.”

“Waarom vraag je het hem niet?” zei Lucy met een ondeugende twinkeling in haar ogen. “Daar komt hij juist aan.”

“Hè?” riepen Carrie en Nicole in koor.

Maar Lucy loog niet. Hectors grote, dure wagen kwam juist de oprijlaan op rijden.

“Die moeder van mij kan wel geheimen bewaren,” peinsde Lucy, die ook niet begreep hoe het nu zat met Hector. “Ze zal hem toch niet uitgenodigd hebben?”

“Wie uitgenodigd hebben?” vroeg Mike, die samen met pa Rozebottel de barbecue klaar kwam zetten.

“Hector Krol,” antwoordde Lucy.

“Hector Krol!” riep Mike. “Jasses! Hij eet toch niet mee, hè pa?”

“Wie...? Wat...?” Pa Rozebottel zag zijn goede vriend Wilfried Waterdrager aankomen en had niet geluisterd.

“Hector Krol,” antwoordde Mike.

Maar pa zag dat Waterdrager een korfje droeg waarin zich hoogstwaarschijnlijk enkele interessante specimens bevonden en hij haastte zich verheugd naar de bioloog.

“Daar gaan we weer,” mopperde Mike. “En wie kan de barbecue klaarzetten? Ik natuurlijk weer!”

Dolly begeleidde Hector naar het terras. “Dank je wel voor die heerlijke doos wijn,” zei ze.

“Graag gedaan, dat was wel het minste, lieve Dolly,” sprak Hector even pompeus als anders. “En?” riep hij joviaal. “Hoe gaat het met de dames?”

“Best,” antwoordde Lucy kortaf. Ze had helemaal geen zin om vriendelijk te doen tegen Hector. Het interesseerde Hector normaliter geen barst hoe het met haar en haar vriendinnen ging.

Hector ging wat ongemakkelijk in een stoel zitten.

Nicole bedacht hoe anders hij eruit had gezien in enkel een rode onderbroek. Ze zag dat Carrie aan hetzelfde zat te denken en beiden moesten op hun lip bijten om niet te giechelen.

“Ik zal de bar naar buiten rollen,” zei Dolly voortvarend.

“Even de tafels dekken en dan kunnen we beginnen. Waar is Muis?”

“Vast aan het bellen,” dacht Lucy.

Muis dreigde zo langzamerhand inderdaad met de telefoonhoorn te vergroeien, “...en hij keek de hele tijd naar me,” vertelde ze Carolien. “Nou, je snapt, ik deed natuurlijk net alsof ik hem niet zag. Ik...”

“Muis, kom eens helpen,” riep Dolly door de hal. “En leg eindelijk die hoorn neer. Denk je soms dat we het geld op onze rug hebben groeien?”

“Oeps,” zei Muis. “Ik moet stoppen. Ik bel je straks wel weer terug, goed? Nou doe!”

Muis was werkelijk onverbeterlijk, dacht Dolly geïrriteerd. Ze hadden geen geld voor een goede brandbeveiliging, maar Muis produceerde rustig telefoonrekeningen waar je akelig van werd.

“Neem jij de bladen met sausjes,” commandeerde Dolly. “En help Coba even met stokbrood snijden.”

Even later had de hele familie zich rond de barbecue geschaard. Het echtpaar De Jong, Waterdrager en mevrouw Sweering waren ook van de partij. Dankzij het grote drama

waren ze bijna leden van de familie geworden.

Verscholen onder een tuinstoel lag Dora, de oude golden retriever van de Rozebottels, onafgebroken naar de schalen met vlees te kijken.

J.J. was niet bij de barbecue weg te slaan.

“Schei nou eens uit!” riep Mike boos. “Als je nog langer blijft poeren, gaat het vuur uit.”

“Nou zeg,” zei J.J. verongelijkt. Net nu hij iets gevonden had wat een beetje leek op proeven doen in de kelder.

Dolly negeerde het gekrakeel. “Heeft iedereen een glas?” riep ze uit. “Mooi. Dan hebben wij een hele leuke mededeling te doen.”

Glimlachend keek Dolly naar de nieuwsgierige gezichten. Ze wilde hen nog een beetje in spanning laten, maar kon toen zelf niet langer wachten. “Jullie vader heeft een koper gevonden voor het afgebrande stuk bos,” verkondigde ze trots.

“Oooh,” een opgewonden geroezemoes klonk op.

“Wacht even, wacht,” onderbrak Dolly de aanwezigen. “Dat is nog niet alles. De koper is een natuurbeschermingsorganisatie en ze gaan het hele bos opnieuw aanplanten!”

“Wauw! Dat is mooi, zeg!!!” Nu brak er een gejuich los.

“Is het echt waar?” schreeuwde Lucy. “Wat goed!” jubelde Carrie. “Dus we blijven hier wonen?” lachte Mike. “Nou en of,” bevestigde ma Rozebottel. “Een Rozebottel krijg je niet zomaar weg. Een Rozebottel...” “...slaat terug!” gilden de meisjes in koor. Dolly straalde. “Nu hoeven we het bos ook

niet langer te onderhouden,” glunderde ze. “Het kost ons geen geld en toch blijft de natuur intact. Het levert zelfs een hoop geld op!”

“Wat een fijn nieuws, Dolly,” neuzelde Hector. “Werkelijk geweldig. Gaan jullie nu ook verbouwen? Ik weet een architect, die...”

“Ho ho,” onderbrak Dolly lachend. “Eerst de brandbeveiliging en dan zien we verder.”

“Ik zou weleens willen weten waarom u zo blij bent,” zei Lucy bot. “Als ik me goed herinner, speelde u met Lupens onder één hoedje.”

“Lucy!” berispte Dolly geschrokken.

Carrie en Nicole zaten van de schrik stokstijf op hun stoelen. Dat was iets wat zij helemaal niet hoorden te weten. Ze hadden het stiekem in Hectors kamer opgevangen.

Hector werd helemaal rood. “Werkelijk,” balkte hij. “Hoe kon ik het weten? Zo'n keurige man. Wij... ik... hij wilde hier in de buurt een stuk grond kopen om een drive-in snackbar op neer te zetten. Mocht ik niet over spreken natuurlijk.

Mondje dicht. Zo gaat dat met onderhandelingen. Natuurlijk wilde hij van alles weten. Over de mensen. Hoe de hotels hier draaiden. Dat soort dingen. We zouden partners worden. O, zou het niet prachtig geweest zijn? Denk toch eens aan het geld, de omzetten...”

“De luchtvervuiling...” zei Waterdrager droog.

“De verdwenen bossen...” mompelde pa Rozebottel.

“De drukte,” grijsde Dolly.

Hector zweeg verbluft. Hij had zich opnieuw laten meeslepen door de roze droom. Lupens had hem een flinke worst voor de neus gehouden en Hector was er met open ogen ingetuind. Zonder ook maar te vermoeden waarbij hij betrokken was.

Nicole knikte langzaam. De laatste stukjes vielen op hun plaats. Nu klopte het allemaal. Daarom had Hector rond het meer gezworven. Hij wilde de plek bekijken waar de snackbar kwam te staan. Tjonge, die Lupens was me een slimmerd. Hector was een soort verkenner geweest, die hem op de hoogte hield. Eenzelfde truc had hij elders toegepast. Het anonieme telefoontje moest ervoor zorgen dat de Rozebottels wanhopig genoeg raakten om te verkopen.

“Weten jullie dat het enige dat niet bij het plan hoorde de pyromaan zelf was,” zei Nicole nadenkend. “Hij heeft deze keer in feite Lupens' plannen in de war gestuurd door brand te stichten. Alles was toch al zo goed als rond?”

Iedereen keek haar verbaasd aan.

“Nou,” legde Nicole uit, “Hector Krol had natuurlijk van mevrouw Faber gehoord dat hotel Rozebottel geen geld had voor brandbeveiliging en moest sluiten. Toen heeft hij meteen meneer Lupens teruggebeld, die even later bij hotel Rozebottel op de stoep stond. Deze keer kon hij de pyromaan missen als kiespijn.”

Even was iedereen stil.

“Wacht eens even,” bedacht Hector toen ineens.

“Teruggebeld? Hoe weten jullie dat allemaal? Hoe weten

jullie dat hij mij belde? Ik heb alles eerlijk opgebiecht aan de politie en jullie moeder. Dat zijn de enigen die ervan weten. Heb jij het ze verteld, Dolly?”

Dolly keek peinzend naar drie benauwde gezichten. Wilde ze wel weten wat dat drietal nog meer had uitgespookt? “Ik denk dat ze het per ongeluk hebben gehoord,” sprak Dolly resoluut.

“Per ongeluk,” bevestigde Lucy onschuldig.

Whoesh!!! klonk het opeens bij de barbecue. Een steekvlam schoot uit de houtskool en verkoolde in één klap de worstjes en hamburgers die op het rooster lagen.

“J.J.!” riep Dolly uit.

“Wat heb je erop gegooit, idioot!” brieste Mike.

“BRAND!!!” schreeuwden Lucy, Carrie en Nicole vrolijk. Nu konden ze er tenminste om lachen.